

Dit product wordt u gratis aangeboden door ComputerBijbel

Mocht u tevreden zijn over dit product en dit werk willen steunen kijk dan op onze website

<http://www.ComputerBijbel.com>

Deel 1: DE HEBREEUWSE TAAL
Onderzoek naar de taal van Adam en van de Heilige Schrift

Deel 2: GOD SPRAK HEBREEUWS
De taal die God sprak en Abraham

INHOUD DEEL 1.

Voorwoord

De spraak van Adam en Eva in het Paradijs.

Doel van dit onderzoek.

Welke taal sprak Adam?

Moderne theologen en taalindeling.

De taal waarin God sprak en Mozes schreef.

Betekenis van de naam Adam.

De Hebreeuwse namen man en vrouw.

De betekenis van Man en Manninne.

Naamgeving van dieren en vogels.

De persoonsnamen na de zondeval.

De spraakverwarring.

De Hebreeuwse taal na de spraakverwarring.

Het vaderland van Abraham.

Nam Abraham de taal van de Feniciërs over?

Overgang van Hebreeuws naar Aramees.

De taal die Jezus sprak.

Bewijzen uit de evangeliën.

Herleving van het Hebreeuws.

De taal van Christus in de oordeelsdag.

INHOUD DEEL 2.

GOD SPRAK HEBREEUWS

INHOUD

Voorwoord

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs.
2. De spraakverwarring.
3. De plaats waar de toren gebouwd werd.
4. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond.
5. Het aantal mensen wat op aarde woonde.
6. Welke godsdienst zij beoefenden.
7. Babel ná de torenbouw
8. Heber, de stamvader vanaf de spraakverwarring
9. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.
10. De Hebreeën.
11. De taal van Heber.
12. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring
13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.
14. Bewijzen:
 - De allerheiligste Naam JHWH
 - De persoonsnamen van mensen
 - De Godsopenbaring blijft dezelfde

VOORWOORD

Dit korte onderzoek naar de taal die Adam sprak in het Paradijs en de taal waarin de boeken van het Oude Testament geschreven zijn, is voortgekomen uit een publicatie waarin geschreven stond dat Abraham de taal overnam van de omliggende volksstammen toen hij in Kanaän ging wonen. Deze visie geeft een totaal vertekend beeld aan de eenvoudige mededelingen van de Bijbel.

Taal is een zeer belangrijk aspect. Zij vormt de communicatie tussen de mensen onderling en zelfs tussen God en de mens. Het is waar, de werking van Gods Geest op en in onze geest gebeurt in de eerste plaats onmiddellijk, zoals in de schepping en onderhouding van de mens. Geesten hebben geen taal nodig, want God heeft in de geestenwereld een gave ingeschapen waardoor de een met de ander kan communiceren. Maar een mens, met lichaam en ziel, heeft wèl een taal nodig om met elkaar te kunnen communiceren.

Er staat in Zefanja 3:9: "*Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden; opdat zij allen de Naam des Heren aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder*". Hier wordt het voorname belang van de taal beschreven. Maar welke taal is dit? Wat de letterlijke betekenis ook is, de geestelijke betekenis is duidelijk. De taal die de Heere onder de volken werken zal, is eerst bedoeld om Hem te dienen. Dit is een wonderlijke taal. Een taal waardoor de Heere ons verstaat en een taal waardoor wij de Heere verstaan. Als de Heere ons die taal leert, dan horen en gehoorzamen wij Hem en dan hoort en verhoort Hij ons. O, zalige omgang en gemeenschap die dan ervaren wordt! Daar zijn niet veel woorden voor nodig. Deze vriendschappelijke omgang genoten de discipelen, volgens Johannes 15:14, 15. En deze omgang wordt nog ondervonden door de neerbuigende goedheid van de Heere Jezus. Het is waar, wij begrijpen Hem nogal eens verkeerd, omdat we niet goed luisteren en Hem niet goed begrijpen. Maar Hij begrijpt ons nooit verkeerd. En is dat geen troost voor iemand die dikwijls verkeerd begrepen wordt in dit leven?

Nu, de Heere zegene deze korte studie, opdat er lezers mogen zijn die gaan verlangen om de *Tale Kanaäns* te mogen leren op de school van Jezus. Er is nog voldoende plaats in de eerste klas. En Hij is een hele goede Meester!

De spraak van Adam en Eva in het Paradijs.

Als wij in onze gedachten een ogenblik naar het paradijs gaan, wat zien we dan? Adam en Eva in de staat der rechtheid. Ze verkeren in die lusthof van Eden in een zalige en onuitsprekelijke harmonie met hun Schepper. God de Vader de aanbiddelijke Schepper van alles, was de verlustiging van de mens. God de Zoon -niet als Borg maar als Zoon des Vaders- vermaakte Zich met de mens en God de Heilige Geest woonde in Adam en Eva als in een tempel. Adam en Eva leven ook onderling in een zoete harmonie. En niet minder leven ze in vrede met de dieren- en vogelwereld. Alles ademt de aangenaamste vrede. De mens is versierd met Gods beeld. De Heilige Geest verlichtte hun verstand om God te kennen, neigt hun wil om Hem te beminnen en vormt alzo hun ziel en lichaam naar het beeld van Hem Die hun Schepper is. Dit pronkjuweel van de schepping steekt ver boven alle andere schepselen uit. Dat komt onder meer hierin uit dat de mens met zijn tong en mond kan spreken, wat de dieren niet kunnen. Met wie spraken Adam en Eva? Met hun zalige en beminnenswaardige God. Ze spreken met Hem, zo dikwijls als zij willen. Ze behoeven niet lang te wachten op de bewerking van de Geest. Neen, als ze wilden, konden ze door de Geest, Die in hen was met God spreken. En daarin bestond hun zaligheid. De tong was één van de kleine leden van hun lichaam waardoor ze de gemeenschap met God onderhielden

Zij spraken ook met elkaar. Over welke onderwerpen? Over de heerlijke, onnaspeurlijke wijsheid Gods die in de schepping uitblonk. Over de schoonheid in de dieren- en plantenwereld. Adam sprak ook tot of tegen de dieren en God stuurde hen tot Adam. Ze zagen hun koning met ontzag aan. Adam legde z'n hand op een leeuw en noemde hem naar zijn aard.

Als wij nu eens met aandacht letten op de tong van de mens, op onze eigen tong, wat moeten we er dan van zeggen? Ik kan het niet in woorden uitdrukken. Het ontbreekt mij ook aan de rechte indrukken van onze rampzalige val te beschrijven. Jacobus beschrijft in het 3^e hoofdstuk van zijn brief wat onze tong is. 'De tong moest God loven en prijzen, maar het is nu een onbedwingbaar kwaad geworden. En vol van ongerechtigheid. Ze wordt ontstoken van de hel'. De schuld die onze tong maakt is onuitsprekelijk. Daarom zal men in de hel wensen dat men stom geboren was. Ja, men zal z'n tong kauwen van de eeuwige pijniging. In diepe overtuiging komt het voor dat men de vingers in de mond stopt om de tong niet stuk te bijten.

Doel van het onderzoek.

Het is dus ons voornemen om te onderzoeken welke taal Adam en Eva gesproken hebben. Met het doel om onder andere te zien, of er in de borgstelling van de Tweede Adam voldoening ligt voor de eerste zonde van Adams ook onze schuld is, want Adam is ons verbondshoofd. Onze bondsbreuk is een zonde van ziel en lichaam. Een zonde van oor, oog, mond en tong. Eva sprak eigenlijk tot Adam, met sprekende gebaren: *'Neem, eet'*. "En zij gaf haar man met haar, en hij at". Nu komt er iets in de gedachten waar een grote verborgenheid in ligt. De Heere Jezus heeft voor onze bondsbreuk geleden in Gethsémané en aan het kruis. Vlak voordien stelde Hij het Heilig Avondmaal in, waarin Zijn smartelijk lijden afgebeeld wordt, met die woorden "*Neemt, eet*, dat is Mijn lichaam wat voor u verbroken wordt". En Hij gaf het brood aan Zijn discipelen en zij aten. Zie hier de borgstelling. Nu laten we dan tot Hem opzien om onderwijs, want anders spreken en schrijven we wartaal.

Welke taal sprak Adam?

Om met de deur in huis te vallen: hoogstwaarschijnlijk Hebreeuws. 'Ja, hoe weet u dat?' vraagt men. Vader Brakel schrijft het in de Redelijke Godsdienst Cap. 10. En ook vele andere 'oudvaders' schrijven het. S. Patrick en M. Polus, verstandige Engelse bijbelverklaarders, schrijven in hun verklaring over Genesis 11 ook, dat Hebreeuws waarschijnlijk de oorspronkelijke taal was. "... dat de Joodse rabbi's die gedachte toegedaan waren en de meeste christelijke verklaarders eveneens. Niet alsof deze eerste taal tot aan onze dagen geheel zuiver gebleven is, maar een voornaam gedeelte daarvan wordt in de heilige Schrift bewaard. Een stelling welke door geen versmadelijke bewijzen, gesterkt kan worden enz. "

Moderne theologen en taalindeling.

De hedendaagse geleerden delen de mening van de 'oudvaders' niet. Het is waar dat wij niet moeten geloven op gezag van de 'oude schrijvers', maar als de moderne geleerden meer van diezelfde Geest hadden, zouden ze de visie van de 'oudvaders' niet zo lichtvaardig terzijde leggen. Veel geleerden geloven niet dat Adam en Eva Hebreeuws spraken omdat er geen *archeologisch bewijs* van is. De laatste tijd heb ik wat boeken nagesnuffeld van moderne theologen. Tot mijn verbazing merkte ik dat ze van teksten een damspel maken. Ze schuiven er zodanig mee dat ze passen in een archeologisch doel. Neen, dat is niet goed. De Schrift behoort onze leidraad te zijn. En een schriftuurlijk bewijs is afdoende. Oudheidkundige vondsten zijn prachtig maar ze moeten aan de Schrift getoetst worden. We hebben ook geen archeologisch bewijs van het paradijs. Trekken we het daarom in twijfel? Vanzelf het werk van archeologen is wel te waarderen. Want mede daardoor is de kennis van de bijbelse talen en de geschiedenis zeer vermeerderd. Het is wat dat betreft ook wel hoog tijd dat onze studenten zich eens meer gaan verdiepen in de oorspronkelijke bronnen en studies, om die met de onfeilbare teksten uit de Schrift te vergelijken en de zienswijze van de onderzoekers te zuiveren van Schriftkritiek.

De taal waarin God sprak en Mozes schreef.

Door onze diepe val kunnen wij niet meer met God spreken. Alles wat wij spreken en bidden is eigenlijk maar ijdel gebrabbel tot de onbekende God. En God kon krachtens Zijn heilige Majesteit niet meer tot ons spreken. Maar het heeft God behaagd om een Middelaar te geven in Wie en door Wie Hij weer tot de mens spreken kan. En door Hem kunnen wij ook weer toegaan tot de troon der genade. Een onuitsprekelijk voorrecht. We lezen in Exodus 33:11 'dat de Heere tot Mozes sprak van aangezicht tot aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt'. Niemand twijfelt er aan dat de Heere in de Hebreeuwse taal sprak. In die taal schreef Mozes zijn vijf boeken. Hij schreef in het zogenaamde oude Hebreeuwse lettertype, wat uit opgravingen bekend is. De schepping van de wereld en de geschiedenis der vaderen is Mozes ongetwijfeld bekend geweest uit de overlevering van de vaderen.

Maar toen Mozes schreef werd hij geïnspireerd door Gods Geest. Hij neemt zijn schrijfbretel en begint met de schepping. Hij vervolgt: Genesis 1:3 *"En God zeide: daar zij licht; en daar was licht"*. Heeft God deze woorden hoorbaar uitgesproken toen Hij het licht schiep in de eerste morgenstond? Persoonlijk denk ik van niet. Neen, we moeten niet te menselijk van het aanbiddelijke en volmaakte Wezen Gods denken. De Heere daalt hier laag af om Zijn werken en wonderen op een menselijke wijze te beschrijven. Zijn spreken is Zijn werken, en Zijn werken is de uitvoering van Zijn eeuwige wil.

Genesis 1:5 *"God noemde het licht dag en de duisternis noemde Hij nacht"*. Vers 10: *"En God noemde het droge aarde en de vergadering der wateren noemde Hij zeeën"*. Taalkundigen zeggen dat die woorden in het Hebreeuws luiden: dag = jom; nacht = lailah; aarde = erets; zee = jam. Nu, zo de Heere ze met de Hebreeuwse klank noemt, zo sprak Adam ze uit en zo schrijft Mozes het later op. De Heere leerde Adam de taal gelijktijdig met Zijn schepping, zoals hij vogels het vermogen gaf om te fluiten. Adams taal was in de staat der rechtheid een hemelse muziek. Als we dat nu hoorden, zouden we verbaasd staan.

Betekenis van de naam Adam.

Dat de Heere ten tijde van de schepping dezelfde naam en klank gebruikte als Hij deed tegen Mozes, blijkt zo helder als glas uit de naam Adam. Adam is een hele mooie, passende naam. Het is een uitnemende naam. Waarom? Omdat Heere God Zijn geschapen zoon zo noemt. "Adam de zoon van God", Luc. 3:38. En gelet op de dubbele betekenis mag u uw zoon ook zo noemen.

1. Ten eerste is 'mens' een soortnaam. "*Man en vrouw schiep hij hen en noemde hun naam mens, ten dage als zij geschapen werden*", Genesis 5:2. In het Hebreeuws staat er *adam*, wat vertaald is met *mens*. Het is een soortnaam in onderscheiding van beesten. Jak. 3:7b. In het Grieks betekent het woord mens: rechtopziende (anthropos).

2. "*En de Heere God had de mens geformeerd uit het stof der aarde*", Genesis 2:7. In het Hebreeuws staat er *adam*, wat vertaald is als mens. En er staat *adamah* wat vertaald is als *aarde*. Bovendien betekent in het Hebreeuws *adam* een werkwoord wat in onze taal luidt: *rood zijn of rood worden*. Hieruit blijkt dat de eerste man die geschapen werd uit de aarde, Adam genoemd wordt d.i. *rode(aarde) zijn/worden*. Hebt u ooit zo'n gepaste naam gehoord, uitgezonderd de namen van de Zoon van God? Adam de mens, wordt geformeerd uit (rode) aarde en werd rood door de schepping van zijn bloed. Mensenvlees is rood gekleurd, zoals u weet. Adam was hierin tevens een beeld van Christus, Die geformeerd werd uit Maria 's vlees en bloed. Nu, wij zijn er allen van overtuigd dat Adam een *Hebreeuwse* naam is en dat God hem die naam gaf met dezelfde klanken ten dage als hij geschapen werd.

Later, na de zondeval gebruikt de Schrift nog een naam die mens betekent, namelijk Enos, dat betekent: *sterfelijk* of *ellendig (mens)*.

We zullen nog enkele fundamentele woorden onderzoeken om aan tonen dat een deel van de taal van Adam dezelfde is als waarin Mozes schrijft.

De Hebreeuwse namen man en vrouw.

In Genesis 1:27, 28 lezen we: *"Man en vrouw schiep hij hen. En God zegende hen en zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde en onderwerpt haar."*

A) Het Hebreeuwse woord voor man is in deze tekst 'zakar' en voor vrouw 'neeqeebaah'. Deze namen zien ongetwijfeld op de voortplantingsvermogen volgens de samenhang van de tekst. Nu, in het Hebreeuws komt *zakar* overeen met een woord dat het mannelijk geslachtsdeel aanwijst en met een woord dat *herinneringsvermogen* betekent. En dat leidt ons tot de gedachte dat er misschien gezien wordt op de man als het hoofd van de vrouw en van de aarde. En het hoofd van een onuitsprekelijk aantal van miljarden mensen. De betekenis van deze tekst is: mannelijk en vrouwelijk schiep God hen.

B) Neqeebaah komt overeen met een Hebreeuws woord wat betekent: put, holligheid. Deze betekenis wordt opgehelderd in Jesaja 51:1, 2. En geve God de eerbaarheid, die ons hier betaamt. Het zwakke en verdrukte volk van God wordt door Jesaja opgewekt om op de Heere te vertrouwen, Die Abraham doodsnoed uitkomst gaf. *"Aanschouwt den rotssteen waar gijlieden uit gehouwen zijt en de holligheid (het Hebreeuws komt overeen met neeqeebaah) des bornputs waar gij uit gegraven zijt. Aanschouwt Abraham ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft"*. Abraham wordt vergeleken bij een rots, op zicht dood, waaruit stenen worden gehouwen voor bouwwerken. Abrahams (en Sara's) lichaam was reeds verstorven, Romeinen 4:19. De baarmoeder in Sara wordt vergeleken bij een put die uitgegraven wordt om water op te boren. De arbeid van barenden wordt bij graven vergeleken. En zeker, die arbeid is zwaarder en smartelijker na de zondeval, dan het graafwerk der mannen. Het zaad wordt vergeleken bij wateren die onnoemelijk veel zijn.

C). Het Hebreeuwse woord voor zoon is 'ben'. Daar zit ook een aardige betekenis in. Het is nauw verwant aan even = steen. Daarom wordt gezinsuitbreiding genoemd: *"het huis van Israël bouwen"*, Ruth. 4:11. Maar jongens mogen zich niet verheffen want meisjes worden ook *uitgehouden stenen* genoemd in Psalm 144:12.

De betekenis van Man en Manninne.

De eerste keer dat we Adam horen spreken is, nadat hij de dieren een naam had gegeven. Adam laat zijn ogen over die prachtige dieren en sierlijke vogels gaan. Hij ziet dat ze paarsgewijze leven. En zijn eigen lichaam kennende, wordt hij een gemis gewaar. Hij ziet op tot zijn Schepper. De Almachtige ziet en hoort dat. Hij bouwt uit Adams rib een vrouw. Als Adam haar tot zich ziet komen wordt hij met innerlijke blijdschap vervuld. Hij zegt: *"Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is"*. Taalgeleerden zeggen dat we hier weer twee nieuwe woorden tegenkomen.

Het Hebreeuwse "iesj" = man; "iesjaah" = vanuit de man, manninne, vrouw. Eigenlijk ziet *iesjaah* in deze tekst op een ongetrouwde vrouw, zoals in vele andere plaatsen in Gods Woord, (vergelijk Trommius' Concordantie). De Heere brengt deze twee mensen samen in de huwelijksband en zegent hen. Mozes trekt daaruit de conclusie: *"Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn"*, Genesis 2:24.

In het Hebreeuws staat er "esjet" (vrouw) wat in het oud-Hollands vertaald werd met 'wif'. Zowel esjet als wif betekenen oorspronkelijk: *een getrouwde vrouw*. M. Henry heeft een schone opmerking over de schepping van de vrouw, die we in deze tijd van zedenverwildering wel allen ter harte mogen nemen: *"De vrouw werd geschapen uit een rib uit Adams zijde. Niet uit zijn hoofd, om over hem te heersen. Niet uit zijn voeten, om door hem vertreden te worden. Niet uit zijn zijde om gelijk hem te zijn, maar van onder zijn arm om beschermd te worden. En uit de nabijheid van zijn hart, om bemind te worden."*

De naam van de vrouw was dus eerst *Isjaah*, uit Adam. Na het huwelijk: *Esjet*. Eerst nadat de Heere het Vrouwenzaad beloofd had, noemde Adam zijn vrouw *Eva* omdat zij de moeder aller levenden is, Genesis 3:20. In het Hebreeuws luidt haar naam Chavah = *levenvoortbrengster*. In het Grieks staat er *Heva*, waarvan het Hollandse Eva afkomt.

Naamgeving van dieren en vogels.

Adam had een buitengewone kennis van de aarde, het heelal, van de planten- en dierenwereld. Hij noemt ze allen overeenkomstig hun aard en gedrag. Josefus schrijft 'dat de namen die Adam de dieren gaf zij ook nog heden behouden hebben.'

Toch kon ik uit de dierenwereld niet zo veel vinden wat ons onderwerp opheldert. De oude Hebreëen hadden wel de gewoonte om de vogels naar hun aard te noemen. Zo werd een raaf genoemd '*oreb*' dat is: *die zwart is*. Een gier wordt genoemd '*nesjer*', afkomstig van het werkwoord afvallen, *neervallen*. Duidelijk wordt er op gezinspeeld dat een gier van grote hoogte op zijn prooi neervalt. In Leviticus 11:13 wordt een havik genoemd. De kanttekening zegt dat het ook een vogel kan zijn die de '*beenbreker*' wordt genoemd. Het Hebreeuwse woord luidt '*peres*' dat is, *verbreken*, doorbreken, volgens het Hebreeuwse woordenboek. Misschien wordt er een baardgier mee bedoeld. Deze houdt van schildpadden en andere diertjes die hij in zijn klauwen mee neemt naar de hoogte. Daarna laat hij ze op de rotsen te pletter vallen. Dit vond echter niet plaats in de staat der rechtheid. Want het voedsel van vogels en dieren was toen plantaardig, Genesis 1:30. De oorspronkelijke namen uit de dieren- en vogelwereld zullen dus wel voor het merendeel verloren zijn gegaan.

De persoonsnamen na de zondeval.

Vrienden, de mens verloor in de val niet zijn spraak maar hij verloor *zijn God*. En dat is het allerergste wat er is. Gods zalige gunst en gemeenschap kwijt te raken, dat is de dood. De geestelijke, tijdelijke en als de Heere het niet voorkomt, de eeuwige dood. Als u stom bent of doof, maar u kent de zalige God in de Zoon Zijner liefde, bent u onuitsprekelijk gelukkig. Onze spraak mist dus zijn oorspronkelijke heilige dimensie. Maar Adams taal bleef na de val in *woordklank* hetzelfde. Zijn nakomelingen spraken waarschijnlijk dezelfde Hebreeuwse taal tot aan de Spraakverwarring Dit blijkt ook uit de eigennamen van God en mensen.

A) De namen Heere en God worden bij elkaar genoemd in Genesis 2:4: "*Ten dage als de Heere God de aarde en de hemel maakte.*" In het Hebreeuws: *Elohiem* = God; *Jehova* = Heere. De laatste 'h' in Jehova mag beslist niet ontbreken want het is een wezenlijk deel er van. Deze naam is voor en na de val en zelfs na de spraakverwarring nooit veranderd. Die Naam ziet juist op het onveranderlijke Wezen Gods.

Het is waar, de Heere zegt tot Mozes in Exodus 6:2 dat Hij met Zijn naam *Jehova* niet bekend is geweest bij de vaderen. Maar uit de samenhang blijkt duidelijk dat de Heere bedoelt dat Hij Zich aan de vaderen alleen had geopenbaard als de Belover. Aan Mozes en de kinderen Israël's gaat Hij Zich openbaren als de Vervuller van de oude beloften. In onze eeuw zegt men dat die Naam uitgesproken moet worden als Jahwé. Omdat de joden na de ballingschap die Naam niet meer uitspraken, is de klank ervan verloren gegaan. Maar er is door geleerden op gewezen dat de klinkers van die Naam inderdaad zo zijn als wij uitspreken, namelijk Jehova. Hij bewijst het o.a. uit de persoonsnamen die van Jehova zijn afgeleid. Bijvoorbeeld Jehonathan (Jonathan), Jehochanan (Johanen), Jehoshoea (Jozua). Als Jahwé de juiste uitspraak is zouden persoonsnamen dus moeten luiden: Jahnathan, Jahchanan, Jahshoea Maar dat geven de Israëlieten hen nooit gewonnen. Bovendien vervalt één lettergreep indien de uitspraak Jahwé zou zijn, terwijl de heilige Naam uit drie lettergrepen bestaat. Zo wordt die Naam door de Heere Zelf uitgelegd in Openbaring 1:4, 8 en 4:8.

B) Nog een paar Hebreeuwse eigennamen die oorspronkelijk net eender luiden als Mozes ze opschrijft: Kaïn, in het Hebreeuws *Kaïn* = *verkregen*, Genesis 4:1 Het woord is verwant aan het Hebreeuwse verwerven, kopen of het bouwen van een vogelnest. Abel in het Hebreeuws *Habel/Hebel* = *ijdelheid, damp*; zie Psalm 144:3, 4. Ons leven is een damp, Jak. 4:14.

Seth = neder legging, *zetting*: "God heet mij een ander zaad *gezet* voor Abel", zegt moeder Eva, namelijk een stamvader van het beloofde Vrouwenzaad.

Noach = *rust, troost*. God zal ons rust of troost geven van de smartelijke arbeid, Genesis 5:29. Vermoedelijk droegen al Noach's nakomelingen Hebreeuwse namen tot de spraakverwarring. "Die namen zijn na de spraakverwarring wel verbasterd geworden onder de heidens volken. Zo zijn er van de naam Noach diverse verbasteringen bekend. Onder Israël heeft men vanzelf de Hebreeuwse namen behouden. Josefus zegt in de Joodse historie, 1-ste boek, tweede hoofdstuk: "*Onder ons verandert men namen nooit.*" Maar Josefus is geen bijbelschrijver.

De spraakverwarring.

Na de zondvloed was de aarde van enerlei spraak en enerlei woorden, Genesis 11:1. De kanttekening merkt op: *"Het wordt ervoor gehouden dat dit de Hebreeuwse spraak, die haar naam heeft van Heber, is geweest. Onder andere daarom, omdat de eigennamen der eerste mensen van Hebreeuwse oorsprong zijn zoals Adam, Heva, Kain, Habel, enz. Laten we gemakshalve enkele stamvaders achter elkaar zetten: Noach, Sem, Arfachsad, Selah, Seth. Heber was een voornaam stamvader. Want toen Mozes over Sem sprak, maakte hij de opmerking: "Dezelve is ook de vader van alle zonen van Heber", Genesis 10:21.* De bedoeling is wel duidelijk: Mozes beschrijft de heilige linie. Josefus zegt dat de Hebreëen naar deze stamvader genoemd zijn. En Augustinus volgt hem en zegt erbij dat van de oorspronkelijke Hebreeuwse naam Heber (of Eber) de middelste 'e' wordt weg gelaten zodat 'Hebreëen' ontstond. En derhalve is hun taal Hebreeuws genoemd. (De Civitate Dei, 16de boek, hfst. 3 en 11) Hij gelooft ook dat Adam Hebreeuws sprak.

Hebers zoon Peleg werd geboren in de dagen van de spraakverwarring, ongeveer 100 jaar na de zondvloed, volgens Genesis 11:10-16. Peleg betekent 'verdeling', *"want in zijn dagen is de aarde verdeeld"*, Genesis 10: 25. John Bunyan heeft vlak voor zijn dood hierover ook geschreven (zie *Al de werken*, 4de deel, blz 99.). *"De verdeling was volgens mijn gevoelen niet alleen de verdeling die gemaakt werd door de spraakverwarring, maar ook een verdeling welke onder de mensen werd gemaakt door de zalige leer van God, welke op een hoogst verhevene wijze rustte in de boezem van Sem en Heber welke geen van beiden hun hand hadden in dat monsterachtige werk."* Bunyan schrijft er van - en ook andere oude theologen-: *de spraakverwarring ontstond onder de kinderen der wereldse mensen niet onder Gods kinderen. Genesis 11:5. Daarom wordt Sem genoemd: "de vader aller zonen van Heber". Evenals Heber onthield hij zich (namelijk van de torenbouw) en hij behield de heilige taal volkomen, door de Heilige Geest, om te tonen dat hij ook vrij was van deze zonde.*

De Hebreeuwse taal na de spraakverwarring.

De heilige taal bleef in de heilige linie. Noach leefde 250 jaar na de spraakverwarring, Sem ruim 400 jaar en Heber ongeveer 430 jaar. Hij stierf toen Jakob ongeveer 20 jaar was. De stamvaders uit Peleg zijn: Rehu, Serug, Nachor, Terach, Abraham, Izaak, Jakob. In de Hebreeuwse taal werden de godsdienstoefeningen, het offeren en het prediken, gehouden. U weet, de taal waarin wij God dienen, wordt niet zo lichtvaardig veranderd. Maar dat hield wel in dat de stammen en volkeren die geen Hebreeuws spraken van de waarheid vervreemden na verloop van tijd. Ziet u nu het grote oordeel van de Babylonische spraakverwarring? De volken werden aan hun onkunde van God overgegeven, Handelingen 14:16. God onttrok Zijn Geest en zij vervielen tot heidense godsdienst. En zo gaat het nu nog. Hoevelen hebben zich na de oorlog (WO II) afgewend van de kerken waar de bevindelijke leer der waarheid min of meer werd gepredikt? Op de duur verstaan ze zelfs de uitwendige klanken niet meer.

Zelfs in de heilige linie –de vaders waaruit Christus werd geboren- kwam verval. Want Jozua zegt later in zijn afscheidsrede tot Israël: *"Over gene zijde van de rivier hebben uw vaders vanouds gewoond, namelijk Therach, de vader van Abraham en de vader van Nachor; en zij hebben andere goden gediend."* Jozua 24:2.

Dat God echter in die tijd Zijn kerk had, blijkt wel uit Melchizedek, een tijdgenoot van Abraham. Hij draagt een zuiver Hebreeuwse naam, met een diepe betekenis Hebreëen 7:2.

Voorzichtige conclusie.

Tot hiertoe is de mening vertolkt van diverse oude schrijvers. De aandachtige lezers zullen opgemerkt hebben dat de bewijzen voor de stelling dat er vóór de zondvloed Hebreeuws gesproken werd, niet rusten op regelrechte, klare, uitspraken in Gods Woord. Vandaar dat sommige geleerden menen dat de oorspronkelijke taal geheel verloren is gegaan door het grote oordeel van de spraakverwarring. Maar men stelt noch het één, noch het ander vast omdat voor beide stellingen de deugdelijke bewijsgrond, welke op een heldere en duidelijke tekst steunt, ontbreekt. We mogen niet buiten de bepalingen van Gods Woord gaan en we moeten ook niet wijs willen zijn boven hetgeen in de Schrift geschreven is.

Nu, zo'n standpunt kan onze waardering wegdragen, als het maar niet voortkomt uit de 'verlichting' om de wetenschap gelijk aan de Schrift te stellen. De belangstellende lezer kan dit zelf (en uit hetgeen volgt) verder onderzoeken. Als de waarheid daardoor in een helderder licht komt, heb ik (uitwendig) mijn doel bereikt. Want wij behoren ons in de waarheid te verblijden, ook al wordt onze mening omver geworpen.

Het vaderland van Abraham.

Ons onderzoek naar Adams taal, moeten we eigenlijk nodig besluiten als sommige theologen maar geen verwarring hadden gemaakt. Ze zeggen dat Abraham de Hebreeuwse taal overnam van de stammen die in Kanaän woonden. Bovendien zegt men (zoals overigens ook enkele oude schrijvers) dat Abraham uit de grote stad Ur in Babylonië kwam. In plaats van uit Ur der Chaldeeën, in Mesopotamië, zoals de Schrift zegt. Beide steden worden Ur genoemd, dus moeten we iets zeggen ter opheldering. Oude heidense geschiedschrijvers spreken over de Chaldeeën die ten Noord-Westen van Assyrië, in Noord-Mesopotamië woonden. Het waren voor het merendeel tentbewoners die van strooptochten leefden. Zie Job 1:17. Zij bewoonden een stad die Ur heette. Thans heet dit stadje Urfa en het is gelegen zo'n 50 kilometer boven Haran, in het huidige Zuid-Turkije.

Het wordt door de mohammedanen als de geboorteplaats van Abraham beschouwd. De Heere Zelf noemt die plaats, ten tijde van Abraham: "*Ur der Chaldeeën*". Genesis 15:7. Het is het geboorteland van Abram en zijn broers Genesis 11:28. Josefus zegt dat de Chaldeeën nakomelingen zijn van Arfachsad, de zoon van Sem. Zij verspreidden zich in Mesopotamië, het Tweestromenland. In het Hebreeuws staat er eigenlijk *Aram-Naharajim*, dat betekent: Aram der (twee) stromen. U begrijpt het al: het omvat de landstreek tussen twee grote rivieren, de Eufraat en de Tigris. Abraham noemt dit uitdrukkelijk: "*mijn land*", Genesis 24:4. Terach vertrekt uit dit land en gaat naar Haran in Paddan-Aram. Abraham en Nachor, gaan met hem mee. Vijf jaar later gaat Abraham naar Kanaän. (zie ook kaartje aan het eind van dit hoofdstuk). Op dat vertrek van Terach uit Mesopotamië zinspeelt Jozua in de tekst welke reeds is aangehaald, Jozua 24:2. Jozua zegt dat Terach aan *gene* zijde van de rivier woonde, dat wil zeggen, aan de *noord-oost* kant van de Eufraat. Ur in Babylonië lag echter aan *deze* zijde van de Eufraat, dat is de *westkant*. Stefanus ziet daar ook op en beslist de zaak: "*Abraham woonde in Mesopotamië eer hij woonde in Haran*", Handelingen 7:2. De bijbel bedoelt met Mesopotamië altijd het noordelijk gebied tussen de Eufraat en de Tigris en dus niet het zuidelijk gelegen Babylonië. Zie o.a. 1 Kronieken 19:6, Handelingen 2:9.

De schrijvers die de zaak nauwkeurig onderzocht hebben stemmen dat toe. Pas in Josefus' tijd gingen sommige Griekse schrijvers Mesopotamië uitstrekken tot de Perzische Golf. Engelse oudvaders plaatsen Ur der Chaldeeën in Mesopotamië, terwijl ze op de hoogte waren van het feit dat er nog een Ur in Babylonië lag.

De stad Ur in Babylonië werd verwoest, eeuwen voordat de rondreizende Chaldeeën zich in Babel vestigden. Omstreeks 1200 à 1000 jaar voor Christus vestigden de Chaldeeën zich in Babel en in Assyrische steden. Dat blijkt uit Jesaja 23:13; "*Dat de Chaldeeën eertijds geen volk (=koninkrijk) waren, maar Assur heeft het gefundeerd*". De kanttekening zegt: "*De Chaldeeën die in de wildernissen in tenten plachten te wonen zijn door de Assyriërs vergaderd en in steden bij elkander gebracht*".

Nam Abraham de taal van de Feniciërs over?

Sommige moderne geleerden beweren dat Abraham zowel de taal als het alfabet, als het schrifttype van de Feniciërs of andere stammen in Kanaän, overnam. Niets is minder waar. Abraham en Lot spraken Hebreeuws. Lots nakomelingen, de Moabieten en de Ammonieten eveneens Genesis 19:37,38. Dat is archeologisch te bewijzen uit de steen van koning Mesa, 2 Koningen 3:4 die gevonden is met het Hebreeuwse letterschrift. Een andere Hebreeuws sprekende stam was de stam der Edomieten. Het waren nakomelingen van Ezaü. Ze vestigden zich in de tegenwoordige Negev woestijn. Hun taal en letterschrift is archeologisch te bewijzen uit de zogenaamde proto- Sinaitische inscripties welke dateren van ong. 1600 voor Christus.

De Feniciërs waren een kleine volksstam die zich in de tweede eeuw voor Christus aan de kust van het tegenwoordige Libanon vestigden. Er zijn geleerden die zeggen dat zij afkomstig waren uit de Negev woestijn. Volgens andere overlevering zijn ze afkomstig uit het uiterste zuiden van het schiereiland Arabië. Zij noemden zichzelf de Rode Mannen, of in het Grieks: Phoiniki.

Nu, kunnen wij voorzichtig veronderstellen dat het een Edomietische stam was? Ja. Temeer omdat Edom en later de Feniciërs de Baäl vereerden, Genesis 36:38 en 1 Koningen 16:32 (Ezaü en zijn land worden Edom= rood genoemd. En zijn nakomelingen; de Edomieten= de roden). De taal van de Feniciërs was oorspronkelijk Hebreeuws, al zijn er in de loop der eeuwen veranderingen in gekomen. Hun schrijfsysteem was praktisch hetzelfde als in Israël, wat uit de oude bronnen en de archeologie, overvloedig te bewijzen is. Het is ook overbekend dat de Grieken het alfabet van hen hebben overgenomen.

Overgang van Hebreeuws naar Aramees.

Het Hebreeuws bleef in Israël de spreektaal tot de tijd van de tempelverwoesting in 587 voor Christus. Na de terugkeer uit Babel spraken de joden steeds meer het *Aramees*. Weet u hoe dat kwam? Aramees is afkomstig van Aram, een der zonen van Sem. Zijn nakomelingen bewoonden zo ongeveer het tegenwoordige Syrië. Overal waar in het Oude Testament *Syrië* staat, staat in de Hebreeuwse tekst: *Aram*. Jacob wordt in Deuteronomium 26:5 ook een *Syriër* = *Arameër* genoemd, omdat Rebekka er vandaan kwam. Nu die Aramese taal werd ook gesproken door die rondreizende Chaldeeën die zich later in Babylonië vestigden. Ze werden er steeds machtiger. Tenslotte kregen ze de macht in handen. Nebukadnezar was van *Chaldeeuwse* afkomst. Daarom wordt hij een *Chaldeeër* genoemd, hoewel hij koning van Babel was, Ezra 5:12. Toen die Chaldeeërs de wereldheerschappij kregen, werd hun oorspronkelijk Aramese taal, de *wereldtaal*. We vinden dat duidelijk in Daniel 2:4, waar de koninklijke hovelingen Aramees spreken (de statenvertalers vertalen het dus "*Syrisch*"). Daniël gaat vanaf Daniel 2:4 in het Aramees schrijven, tot hoofdstuk 8. De statenvertalers zeggen dat die taal ook wel *Chaldeeus* genoemd wordt.

De Aramese taal heeft veel overeenkomst met de Hebreeuwse taal. Men gebruikte wel een ander *lettertype*. De Joden gingen later dat lettertype ook gebruiken. Men noemt het: *Hebreeuws kwadraatschrift*. Na Daniël volgde Ezra, die enkele schriftgedeelten in de Aramese taal schreef. (Ezra 4:8-6 en Ezra 7:12-26). Dat dit nieuwe lettertype goede opgang maakte blijkt uit MATTHEUS. 5:18. De Heere Jezus spreekt over de *jota*. Dat is de kleinste letter uit het kwadraatschrift dus niet het *oude* Hebreeuwse letterschrift. Ik citeer, zoals op vele andere plaatsen, de boeken van de geleerden, hopende dat u mij dat niet kwalijk neemt. De kennis van de Hebreeuwse taal ging na de terugkeer uit Babel erg achteruit. In Nehemia 12:24 staat van sommige kinderen: "*En zij konden geen Joods spreken, maar naar de taal eens iegelijk volks*". Waarom was dat zo erg? Omdat de Heilige Schrift in de Hebreeuwse taal was. En de eredienst in de tempel en in de synagogen gedeeltelijk Hebreeuws was. Geleerden schrijven dat de Schrift wel in het Aramees werd uitgelegd, maar de kinderen Israël's konden die talen niet meer verstaan. En zo vervreemdden ze van de waarheid.

Vrienden, er is geen grotere gave die God aan een volk verleent dan de bevindelijke leer der waarheid. Daar moeten we alles voor overhebben. Als die weg gaat, zijn we alles kwijt. Zouden we dan nu geen rouw moeten bedrijven omdat de ere Gods gevankelijk is weggevoerd uit Nederland? En de ark van het zuivere Evangelie van vrije genade voor goddelozen, bijna is geweken?

De taal die Jezus sprak.

Nu komen we tot de aanbiddelijke Persoon des Middelaars, Die het onderscheid van talen heeft weggenomen. Hij bracht de tale Kanaäns die reine spraak, die alle volkeren leren zullen! Zefanja 3:9. Is dat Hebreeuws? Neen, Hij herstelde de verbroken gemeenschap tussen God en de uitverkoren zondaren uit Joden en heidenen. Hij heeft de zware en oneindige toorn Gods - mede ontstoken door onze tong- willen dragen en wegdragen. Daarom droogde Zijn heilige mond en tong uit onder de ontzaglijke Godsverlating aan het kruis. Daarom riep Hij uit: "*Mij dorst*", opdat onze diep schuldige tong, gelaafd zou kunnen worden met het zoete water van Goddelijke liefde en gunst. En opdat onze tong de grootheid, de heerlijkheid en de lof des Heren weer zou kunnen uitgalmen. Een oud versje gewaagt er van:

*"Mij dorst", zo roept Gods grote Zoon,
Naar Mijn verworven arbeidsloon.
"Mij dorst", zo roept Gods Zoon van 't kruis,
Naar eenheid van Mijns Vaders huis.
'Och dorsten wij toch ook naar U!' enz.*

Toen Hij de verzoening teweeg gebracht had kon God weer met de zondaar van vrede spreken en de uitverkoren zondaar met Hem. Daartoe zond Christus Zijn discipelen uit, aangejord met de kracht van de Geest, zodat alle volkeren de grote werken Gods in hun eigen taal konden horen. Deze blijde boodschap van genade en verzoening is *de reine taal* die de Heere onder de volkeren zond en in beperkte mate nog zendt. En die deze heilige taal aantast of nabootst krijgt met Hem te doen, *Wiens Woord de hemel en de aarde eens zullen doen beven*, Hebreëen 12:25, 29.

Maar om terug te keren tot de taal die Christus sprak. Zijn ouders spraken waarschijnlijk Aramees. En omdat de joden in hun synagogen Hebreeuws spraken, kunt u wel begrijpen dat er zeer veel Hebreeuwse woorden in hun alledaagse gesprekken klonken. Daarom noemt men de taal van Jezus dagen tegenwoordig ook wel Joods-Aramees. De mensen in Galilea hadden bovendien een Galilees dialect of accent. Dat hoorde je direct als ze nog maar een paar woorden spraken. Het meisje dat in de voorzaal van Kajafas was hoorde het onmiddellijk aan Petrus: "*Gij zijt ook een Galileeër en uw spraak gelijkt*". Het is onbekend of Jozef en Maria ook zo'n zwaar accent hadden, want ze kwamen oorspronkelijk uit Juda. Het doet verder ook niet ter zake. Jezus leerde van hen de taal. Het schijnt dat zij niet zo lang in Egypte gewoond hebben. Dan heeft Jezus Zijn kleuterjaren doorgebracht in Nazareth en groeide Hij daar op.

Ik heb vroeger dikwijls gedacht, als ik toch eens Zijn buurjongen was geweest, o, wat zou ik een vriendschap met Hem aanknopen. Maar tot mijn schande - en soms tot mijn zielensmart- ik wist niet welk een diep vijandig bestaan we omdragen tegen de Persoon en de Borgstelling van de Zoon van God. Wij doen alles en zetten alles op alles om Hem te ontlopen. De Joden riepen: "*Kruist Hem*". En dat is een beeld van ons natuurlijk bestaan. Het is alleen een vrucht van trekkende liefde Gods en van het werk de Geest, om Christus boven alles dierbaar te maken. En als u een veracht en verschopt mens bent, jong of oud en daaraan kennis hebt, dan bent u oneindig gelukkiger dan een buurman of buurvrouw van Jezus die niet in Hem geloofde.

Bewijzen uit de evangeliën.

De meeste bewijzen dat Jezus Aramees sprak in de omgang, kunnen we in het Evangelie van Markus vinden. En dat is wel enigszins te verklaren. Immers Petrus heeft het gedichteerd aan Markus, zegt men. Zie 1 Petrus 5:13. U moet Markus maar eens lezen met die gedachte, dan komt u Petrus en zijn driftig karakter *terstond* tegen, (Markus 1:10,12,18,20).

Het Aramees komt voor in Markus 5:41, 10:51, 14:36, 15:34. Ook in Johannes 1:39, 5:2, 20:16. In Johannes 19:13 en 17 wordt gesproken over Gábbatha en Golgotha. Johannes zegt in beide plaatsen dat Hebreeuwse namen zijn. Hoewel taalkundigen ervan overtuigd zijn dat het Aramees is. Aramees komen we in Hand 1:19 tegen: Akeldama. Lukas zegt *dat de eigen taal der Joden is*. De conclusie is niet moeilijk. De Joden spraken gedeeltelijk Hebreeuws (vooral in de synagoge) maar voor het merendeel Aramees Dit was de taal van de Hebreeën in het Nieuwe Testament. Daarom wordt het *Hebreeuwse taal* genoemd. Zie ook Handelingen 21:40 en 22:2.

Een aparte zaak de aanspraak van Christus tot Paulus op de weg naar Damascus. Ongetwijfeld is dit in de zuivere Hebreeuwse taal geweest; de taal van de Schrift en de taal die Paulus bij zijn studie sprak. En dat brengt ons tot een nieuw onderwerp.

Welke taal sprak Christus na Zijn hemelvaart?

Alleen Hebreeuws of Aramees of Grieks? Nee, vrienden, gelukkig niet. Want dan zouden wij Hem niet kunnen verstaan. Christus spreekt Nederlands. Dat is een nooit genoeg te waarderen voorrecht. Wij moeten dus niet wachten op inwendige Goddelijke stemmen in ons geweten of gedachten. Die krijgt u wellicht nooit. De Schrift, geliefde lezer, de Heilige Schrift, is genoeg als we de inhoud bevindelijk mogen leren door de werkingen van Gods Geest. Christus spreekt alle talen. Maar het is een taal, die niemand kan verstaan en leren, dan die mensen die Zijn school worden gebracht. Hij onderwijst uit de boeken van wet en evangelie. De taal die Christus voor een verloren zondaar spreekt is: *"Leef, ja Ik zeide tot u in uw bloed: leef."* Ezechiel 16:6.

Hij brengt de uitverkoren zondaar in de eerste klas van Zijn school. Om uit het wetboek van Mozes zijn of haar zonden te leren kennen. *"U hebt tegen God gezondigd, uw vonnis is geveld, u moet de dood sterven!"* O, dat mist zijn uitwerking niet! Dan wordt de schuldige, verloren staat opengelegd. En de hartelijke droefheid naar God in de ziel gewerkt, welke een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt. Dan wordt de ziel vervuld met innerlijk berouw, schaamte, vernedering en heimwee naar God. Christus gaat verder: *"U hebt gezondigd tegen beter weten in. De gerechtigheid Gods eist eeuwige ondergang"*. Nogmaals, Christus spreekt niet met hoorbare stem. Hij maakt Zijn woord levendig en krachtig, Hebreeen 4:12. Dat brengt de benauwde zondaar in de onmogelijkheid. Daar wordt de bede geboren: *"O God, wees mij zondaar genadig"*. Hierop opent Christus de evangeliebeloften tot bemoediging en versterking. Maar Christus rust niet voordat Zijn leerling terdege onderwezen is in zijn dodelijke onmacht om te kunnen geloven. Hij ontdekt hem aan zijn vijandschap tegen vrije genade. En aan de blinkende rechtvaardigheid van de beledigde Majesteit Gods. Daar gaat de leerling zijn of haar eigengerechtigheid en het bidden, voor schade en drek rekenen. Hij neigt zijn of haar schuldig hoofd onder het gezag van de heiligheid Gods, met een levende betrekking in zijn ziel op het aanbidenswaardige Goddelijk Wezen. En dan spreekt Christus weer en gaat Zichzelf aanprijzen. En de Vader wijst op Hem als Zijn geliefde Zoon waarin al Zijn welbehagen is. De leerling wordt naar een andere klas genomen om de verborgenheden te leren van de Middelaarsambten van Christus, in Wie al de Goddelijke deugden schitteren. Dat wonder wordt zo groot voor een zondaar die leert dat hij in Adam God naar kroon en troon gestaan heeft. Ieder die er iets van ondervindt, zal met de kerk uit roepen, *"dat Zijn lippen druppen van honingzeem en Zijn gehemelte is enkel zoetigheid"*.

Psalm 45:1b volgens de berijming van Datheen:

Gij zijt de Schoonst' onder al de mensen.

Geen zoeter spraak als d' Uwe kan men wensen.

Daarom maakt God dat U ieder geslacht,

Looft ende prijst eeuwiglijk dag en nacht.

Talen spreken en verstaan.

Nog één opmerking. We mogen Christus geen beperking toeschrijven. Hij kan ook op een buitengewone wijze tot de ziel spreken. Cornelis de Korte schrijft dat Christus Zich voor het eerst aan hem openbaarde als de Zaligmaker, hangende aan het kruis. Cornelis hoorde Hem roepen: "*Telestoi*". Een predikant onderrichtte hem later dat dit het Griekse woord is voor "*het is volbracht*".

De keerzijde van het feit dat Christus in alle talen spreekt is, dat Hij ook alle talen kan verstaan. Als je gewoon bent om in een dialect te denken, is het lastig om steeds over te schakelen naar het Nederlands. Maar voor Hem behoeven wij dat niet te doen, tenminste in onze binnenkamer niet. En bent u niet wel ter tale, dan kunt u uw schuldige zaken wel aan Hem toevertrouwen, dat Hij ze bepleit in de Hemelhof. De Vader heeft Hem een tong der geleerden gegeven en hoort Hem altijd.

Gods Woord dagelijks aan tafel lezen.

Is dat zo belangrijk? Ja, want het is de stem des Heren, die door het Woord tot ons spreekt. En als we nalaten om het Woord te lezen of voor te lezen, dan wordt de stem des Heren niet meer in het gezin gehoord. Daarom moeten we Gods Woord nooit omruilen voor kinderbijbels of dagboeken. Die boeken kunnen goed zijn maar niet om de bijbel te vervangen als deze aan tafel gelezen wordt. Paulus schrijft in 1 Timotheus 4:4-5: *"Want alle schepsel Gods is goed, en er is niets verwerpelijk, met dankzegging genomen zijnde, want het wordt geheiligd door het Woord Gods en door het gebed"*. De betekenis hiervan is dat het Woord ons vrijheid geeft om alle soorten voedsel te gebruiken. En het voedsel wordt gezegend als het met gebed, dankzegging en het Woord gebruikt wordt. En als we in het gezin zijn, moeten we proberen hardop te bidden: *"Heere, leer ons bidden, Amen"*. Lang bidden mag niet, (MATTHEUS. 6:7).

Herleving van het Hebreeuws.

Openbaring 16:16: *"Zij hebben hen vergaderd in de plaats, welke in het **Hebreeuws** genaamd wordt Armageddon"*. Durham heeft in zijn verklaring van het boek Openbaring geschreven dat de gebeurtenissen hier beschreven, plaats zullen vinden nadat het volk van Israël in hun land teruggekeerd is. Dat schrijft hij zo'n 300 jaar voordat het ook werkelijk gebeurd is, in 1948. Dus we mogen niet zeggen dat de Heere ons geen gidsen heeft gegeven voor deze verwarde tijden. Durham vindt het opmerkelijk dat er een Hebreeuwse naam aan die plaats wordt gegeven En gawe God, dat we op de tekenen der tijden eens meer opmerkzaam waren. Adam sprak voor de val hoogstwaarschijnlijk Hebreeuws. Na de val preekte hij in die taal. Noach, de tweede stamvader van de wereld, eveneens. God sprak in die taal tot al de vaderen van het Oude Testament. Hij beschreef Zijn Woord in die taal. De apostelen preekten in het Hebreeuws-Aramees. Is het dan niet veelzeggend dat in Israël die taal na zoveel eeuwen weer de omgangstaal is geworden? En met welk doel?

Omdat de dag komt, waarvan de Almachtige God gesproken heeft -Hij die de Waarheid tot de gordel van Zijn lendenen heeft, de God Israël's Die niet liegen kan- ja, omdat de dag komt, dat men in Israël in het Hebreeuws zal zeggen: *"Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heren"*. Dat zeg ik niet, maar Hij, Die wenende gestaan heeft voor de gesloten poorten van Jeruzalem, MATTHEUS. 23:37-39. En Koning Jezus spreekt niets dan de waarheid. In het Hebreeuws zullen de Joden hun Messias bewenen, omdat ze Hem verworpen hebben. Dat zegt Zacharia in een tekst waarvan in Openbaring 16:16 een verklaring wordt gegeven: *"En ze zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben. En zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage van een enigen zoon, en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon in het dal van Meggidon"*, Zacheria 12:10-11. Dan zal het evangelie nog weer in het Hebreeuws gepreekt worden. *"Kom Heere Jezus, ja kom haastelijk. Hebt Gij Uw snoer, staf en ring niet als onderpand hiervoor gegeven"?*

De taal van Christus in de oordeelsdag.

Welke taal zal Christus spreken bij Zijn wederkomst? U en ik zullen Zijn stem horen. Een taal die alle doden zal opwekken. Eerst zullen de rechtvaardigen opgewekt worden. Hun ziel zal met hun lichaam verenigd worden. En hun tong, die hier dikwijls stom was, zal eeuwig juichen tot Zijn eer. Christus zal hen zetten aan Zijn rechterhand.

Vervolgens zullen alle overigen gesteld worden aan Zijn linkerhand. En dan zal Hij zeggen in een taal die iedereen horen zal: *"Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is"*. En ieder het aangaat zal dan verstommen en ineenkrimpen en in eeuwigheid een vreselijke taal uiten die niet beschreven kan worden: *"had ik, had ik maar naar de woorden des Heren geluisterd, maar nu is het, te laat, voor eeuwig te laat"*.

Maar tot de rechtvaardigen zal Christus zeggen: *"Komt gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld. En die taal zullen ze allen verstaan. O ja, dan zullen ze uitroepen: "dat is de stem mijns Liefsten. Ziet, wij hebben Hem verwacht en Hij zal ons zalig maken"*. Die innige taal zal hun lichaam en ziel doortintelen van eeuwige, onuitsprekelijke blijdschap en verheuging. Ze zullen weer met Hem en tot Hem kunnen spreken zo dikwijls als ze willen, net als Adam in het paradijs.

O, geliefde lezer wie kan het onbevattelijke, ondoorgrondelijke wonder verstaan? *"Zij zullen Zijn Aangezicht zien."* Kan het heerlijker? En zij zullen een nieuw lied zingen: *"Gij zijt waardig het boek te nemen en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht en taal en volk en natie."*

Wij zegenen, o Heer, Uw goedheid al den dag!

Geef dat eeuw in eeuw uit, ons lied U loven mag.

Geef dat wij bij Uw komst onstraffelijk wezen mogen.

Ontferm, ontferm U Heer', toon ons Uw mededogen.

Op U steunt onze hoop, o God van ons vertrouwen!

Zij worden nooit beschaamd die op Uw goedheid bouwen. (Te Deum).

DEEL 2.

GOD SPRAK HEBREEUWS

INHOUD

Voorwoord

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs.
2. De spraakverwarring.
3. De plaats waar de toren gebouwd werd.
4. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond.
5. Het aantal mensen wat op aarde woonde.
6. Welke godsdienst zij beoefenden.
7. Babel ná de torenbouw
8. Heber, de stamvader vanaf de spraakverwarring
9. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.
10. De Hebreeën.
11. De taal van Heber.
12. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring
13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.
14. Bewijzen:
 - De allerheiligste Naam JHWH
 - De persoonsnamen van mensen
 - De Godsopenbaring blijft dezelfde

VOORWOORD

Aan alle leerlingen van Mozes,

Mozes, de grote man Gods, Hebreëer en Israëliër in hart en nieren, staat op het punt van zijn volk te scheiden. Hij heeft zijn volk 40 jaar geleid en geleerd. Nu maakt hij zijn testament, in de Naam van zijn God. Ieder mag het horen: *Hoor Israël, de HEERE onze God is een éniĝ HEERE! Zo zult gij den HEERE uw God liefhebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel en met al uw vermogen.* Deuteronomium 6:4, 5. De God van Israël spreekt. Zou Israël de stem van hun God niet moeten gehoorzamen? Ja, zijn alle mensen niet verplicht naar hun Schepper te luisteren?

Deze brochure bied ik de leerlingen van Mozes niet aan, om hen iets te leren. Het is een bewijs dat ik iets van hen geleerd heb. Men kan dus enigszins de voetstappen van Abraham drukken, zonder dat men van hem afkomstig is. Hoewel ik kan zeggen: "Waren er geen Joden, dan was ik er óók niet geweest." Want één van mijn voorvaderen is Jacob Maranus. Hij is afkomstig van een Marraan. Marranen waren Spaanse Joden, die om geloofsvervolging te ontgaan, Christen werden.

Als wij nu toestand bekijken in Israël, binnen het Jodendom, in het Christelijk deel van de wereld en bij al de volken op aarde, dan moeten we uitroepen: *Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken; doch over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden,* Jesaja 60:2.

Ik hoop dat de God van Israël deze profetie spoedig zal vervullen en ik besluit met de bede van David uit Psalm 122:

*Bidt, met een algemene stem,
Om vrede voor Jeruzalem.
Het ga hun wèl, die u beminnen.*

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs.

Taal en tong is een grote gave van de Schepper. Het onderhoudt de communicatie tussen de mensen onderling en zelfs tussen God en de mens. Het is waar, de werking van Gods Geest op en in onze geest gebeurt in de eerste plaats *onmiddellijk*. Geesten hebben geen taal nodig. God heeft in het geestenrijk een gave geschapen, waardoor de een met de ander kan communiceren. Maar een mens, bestaande in lichaam en ziel, heeft wèl een taal nodig, om te kunnen communiceren.

Toen Adam en Eva in het Paradijs leefden, verkeerden zij in een harmonie met hun Schepper, de aanbiddelijke God Elohiem JHWH. Hij zij geprezen tot in eeuwigheid! Ook onderling leefden zij in zoete harmonie. Met de dieren- en vogelwereld, ja met de hele schepping leefden ze in vrede. Gods Geest verlichtte hun verstand om God te kennen, om Hem te beminnen en vormde zó hun ziel en lichaam naar het beeld van Hem, Die hun Schepper is.

Dit juweel van de schepping stak ver boven alle andere schepselen uit. Dat komt onder doordat de mens kan spreken, wat de dieren niet kunnen. Dit is een van de specifieke kenmerken van het redelijk schepsel. Met wie spraken Adam en Eva? Met hun zalige en beminnenswaardige God. Ze spraken met Hem, zo dikwijls als zij willen. De tong was één van de kleine leden van hun lichaam, waardoor ze de gemeenschap met God onderhielden.

Zij spraken ook met elkaar. Over welke onderwerpen? Over de heerlijke, onnaspeurlijke wijsheid Gods, die in de schepping uitblonk. Over de schoonheid in de dieren- en plantenwereld. Adam sprak ook tot of tegen de dieren en God stuurde hen tot Adam. Ze zagen hun koning met ontzag aan. Adam noemde hen naar hun aard.

Er bestaat ook dieren- en vogeltaal. Die taal is buitengewoon interessant. Dieren vertellen elkaar veel meer met blaffen, loeien, piepen, en alle andere soorten geluiden, dan wij weten. Wist u dat ze elkaar beter verstaan dan de mensen? Wist u dat vogels een heleboel dingen tegen elkaar fluiten, piepen, krassen en fladderen, zonder te moeten zeggen: *wat bedoel je met dat gefluit?*

Weet u wat ze niet kunnen? Hun Schepper eren? Ja, dat doen ze zolang ze leven. Maar ze kunnen niet met hun Schepper spreken, ze kunnen geen gemeenschap met Hem onderhouden. En de mens kon dat wel.

Maar helaas, als wij nu met aandacht letten op de tong van de mens, op onze eigen tong, wat moeten we er dan van zeggen? Het ontbreekt mij aan de rechte indrukken en woorden om onze rampzalige val te beschrijven. Onze tong moest God loven en prijzen, maar het is nu een onbedwingbaar kwaad geworden. En vol van ongerechtigheid. Ze wordt ontstoken van de hel. De schuld die onze tong maakt is onuitsprekelijk. Wat heeft de tong al veel kwaad op de wereld teweeggebracht. Daarom zal men in de hel wensen dat men stom geboren was. Ja, men zal z'n tong kauwen van de eeuwige pijn. Geachte lezer, de mens verloor in de val niet zijn spraak, maar hij verloor *zijn God*. En dat is het allerergste wat er is. Gods zalige gunst en gemeenschap kwijt te raken, dat is de dood. De geestelijke, tijdelijke en als de Heere het niet voorkomt, de eeuwige dood. Gelukkig, dat de herscheppende kracht van Gods Geest verzoening en vernieuwing kan geven!

Onze spraak mist dus zijn oorspronkelijke heilige dimensie. Maar Adams taal bleef na de val in *woordklank* hetzelfde. Zijn nakomelingen spraken waarschijnlijk dezelfde taal tot aan de spraakverwarring. Ja zelfs ná de spraakverwarring, ja tot nu toe zijn er miljoenen nakomelingen die

dezelfde taal nog spreken. Met dit onderzoek wil ik proberen aan te tonen dat het de Hebreeuwse taal is, die Adam sprak.

2. De spraakverwarring.

Ondanks de vele visies die de taalgeleerden er op na houden, zijn ze tamelijk eenstemmig over één onderwerp: dat er één of meerdere *oertalen* zijn geweest. Natuurlijk zijn er oertalen geweest. Mozes beschrijft dit feit met de duidelijkste woorden.

Genesis 11:1-9.

1 En de ganse aarde was van enerlei spraak en enerlei woorden. 2 Maar het geschiedde, als zij tegen het oosten togen, dat zij een laagte vonden in het land Sinear; en zij woonden aldaar. 3 En zij zeiden een ieder tot zijn naaste: Kom aan, laat ons tichelen strijken, en wel doorbranden. En de tichel was hun voor steen, en het lijm was hun voor leem. 4 En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de ganse aarde verstrooid worden. 5 Toen kwam de HEERE neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der mensen bouwden. 6 En de HEERE zeide: Zie, zij zijn enerlei volk, en hebben allen enerlei spraak; en dit is het, dat zij beginnen te maken; maar nu, zou hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken? 7 Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, opdat een iegelijk de spraak zijns naasten niet horen. 8 Alzo verstrooide hen de HEERE van daar over de ganse aarde; en zij hielden op de stad te bouwen. 9 Daarom noemde men haar naam Babel; want aldaar verwarde de HEERE de spraak der ganse aarde, en van daar verstrooide hen de HEERE over de ganse aarde.

In ons onderzoek naar de oorspronkelijke taal zijn er enkele dingen die onze aandacht vragen.

3. De plaats waar de toren gebouwd werd.

Na de Zondvloed woonde Noach en zijn gezin op het gebergte Ararat, in de omgeving van Armenië. Na verloop van tijd concentreerde men zich in de vlakte, in het land Sinear. Het is niet moeilijk deze plaats te reconstrueren. Want de stad werd naderhand Babel genoemd. Het land heette Babylonië. Nadat Nabopolassar (Nebukadnézars vader) koning was geworden over Babylonië, werd het land ook *het land der Chaldeeën*, genoemd, omdat deze koningen van oorsprong Chaldeeërs waren, (Jeremia 50:1). Het land lag in de vruchtbare vlakte tussen de Eufraat en de Tigris, Mesopotámië genoemd. Later heette het land Perzië en nu is het Irak. In die omgeving lag eens de *Hof van Eden*.

4. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond.

Uit de geslachtsbomen van Noach tot Peleg blijkt dat de spraakverwarring in de dagen van Peleg plaats vond, Genesis 10:25.

En Heber werden twee zonen geboren; des enen naam was Peleg; want in zijn dagen is de aarde verdeeld; en zijns broeders naam was Joktan.

Hieronder volgt een kort overzicht van Sem tot Peleg, Genesis 11:10-17.

10 Deze zijn de geboorten van Sem: Sem was honderd jaar oud, en gewon Arfachsad, twee jaren na den vloed.

11 En Sem leefde, nadat hij Arfachsad gewonnen had, vijfhonderd jaar; en hij gewon zonen en dochters.

12 En Arfachsad leefde vijf en dertig jaar, en hij gewon Selah.

13 En Arfachsad leefde, nadat hij Selah gewonnen had, vierhonderd en drie jaar; en hij gewon zonen en dochters.

14 En Selah leefde dertig jaar, en hij gewon Heber.

15 En Selah leefde, nadat hij Heber gewonnen had, vierhonderd en drie jaar, en hij gewon zonen en dochters.

16 En Heber leefde vier en dertig jaar, en gewon Peleg.

17 En Heber leefde, nadat hij Peleg gewonnen had, vierhonderd en dertig jaar; en hij gewon zonen en dochters.

Wij moeten er rekening mee houden dat de leeftijden in de Bijbeltekst afgerond zijn. De periode vanaf de Zondvloed tot Peleg is ca. 100 jaar. Omdat deze periode erg kort is, hebben diverse Bijbelverklaarders de datering van de Spraakverwarring verlegd. Ze gaan ervan uit dat de spraakverwarring *tijdens het leven* van Peleg is geweest. Als dat waar is, heeft vader Heber zijn zoon die gepaste naam gegeven, door de Geest van profetie.

Na de Schepping	voor de Chr. jaartel	
2320		De Zondvloed vond plaats ca. 1650 jaar na de Schepping. De leeftijd van de aartsvaders is in de Bijbel afgerond naar boven, totaal 1656 jaar. Een gemiddelde brengt het aantal jaren op ca. 1656.
1652	2322	geboorte Arfachsad, 2 jaar na de vloed, Genesis 11:10
1687	2287	geboorte Sela, Genesis 11:12.
1717	2257	geboorte van Heber, Genesis 11:14. De stamvader van de Hebreëen.

Aristóteles schrijft dat 1903 jaar voor Alexander de Grote's komst te Babel de sterrenkundige aanmerkingen begonnen zijn te Babel, Vitranga, Jesaja III blz. 357. (331 v. chr. jaartel. + 1903 = 2234 v. chr. jaartel.)

1751 2223 geboorte Peleg, Genesis 11:16, ruim 100 jaar na de Zondvloed.
Peleg betekent: 'verdeling'.

1781 2203 geboorte Rehu, Genesis 11:18

1813 2161 geboorte Serug, Genesis 11:20

1843 2131 geboorte Nahor, Genesis 11:22

1872 2102 geboorte Terach Genesis 11:24. Terach leefde 70 jaar en gewon Abram, Nahor en Haran, Genesis 11:26. Abram wordt de eerste genoemd, niet omdat hij de oudste was, maar de stamvader van hen die hier volgen. Terach stierf 205 jaar oud te Haran, Genesis 11:32. Abram verliet Haran na de dood van zijn vader, Handelingen 7:4. Abram was toen 75 jaar, Genesis 12:4; dus werd Abram geboren toen Terach **in** zijn 130ste jaar was.

2000 1974 dood van Noach, Genesis 9:28.

Merk op: In dezelfde tijd toen Noach de *2e stamvader* van de wereld/kerk stierf, werd *de vader der gelovigen* geboren.

Noach leefde ná de Zondvloed 350 jaar, Genesis 9:29. De jaren van bovengenoemde periode worden opgeteld aan de hand van de leeftijd van de stamvaders van Abram, in Genesis 11:10-26 etc. De ouderdom van de stamvaders wordt berekend naar hun leeftijd bij de geboorte van hun zoon (stamhouder). De totale tijdsduur naar boven afgerond is 352 jaar naar beneden afgerond is 342 jaar; gemiddeld 347.

In bovenstaande kolom wordt 3 jaar boven het gemiddelde genomen, nl 350 jaar. Daarmee is het gemiddeld aantal jaren van de stamvaders vanaf Adam tot Abram's geboorte in evenwicht, nl. totaal max. 2008 en min. 1988. Wij gaan uit van bijna het gemiddelde, 2000 jaar.

Van Adam t/m Noach zijn 10 geslachten. Vanaf Noach t/m Abram zijn ook 10 geslachten.

5. Het aantal mensen wat op aarde woonde.

Raadplegen wij enkele stambomen van personen die een eeuw geleefd hebben, dan zien we een uiteenlopend aantal afstammelingen. Sommigen zijn uitgegroeid tot 50 personen, anderen tot 500. Toen de aarde opnieuw bewoond werd waren er minstens drie echtparen die kinderen kregen. Laten wij de berekening eens ruim nemen. Indien elk echtpaar uitbreidde tot ca. 3500 mensen, dan leefden er tijdens de spraakverwarring niet meer dan ca. 10.000 mensen. Het aantal mannen wat aan de bouw werkzaam was, zou misschien niet meer dan 3.000 zijn geweest.

6. Welke godsdienst zij beoefenden.

Genesis 6:9b: *Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijn geslachten. Noach wandelde met God.* De godsdienst van Noach bleef in zijn nageslacht, maar niet onder alle drie zonen. Zijn afstammelingen hadden niet allen zin in zo'n wandel met God. Een gedeelte ervan vervreemde van de ware Godsvreze.

De stad en de torenbouw te Babel had een bijzonder doel. Het was een monument om zich te groeperen, wat tevens als *een naam* diende voor hun nageslacht. *Een naam maken* is zichzelf beroemd maken, zie ook 2 Samuel 8:13. Deze groepering streed tegen de Goddelijke opdracht: *Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde*, Genesis 9:1; dit gebod wordt herhaald in vers 7.

Noach heeft niet meegedaan aan de torenbouw van Babel. En zijn Godvrezende zonen (kinderen) evenmin. Wij hoeven daar niet aan te twijfelen. Wij hebben een schriftuurlijk bewijs. Er staat uitdrukkelijk in Genesis 11:5 dat de Heere de stad en de toren bezag, die *de kinderen der mensen bouwden*. In het Hebreeuws staat: *die bouwden de zonen van Adam*. Een zelfde uitdrukking staat in Genesis 6:4, *als Gods zonen tot de dochters der mensen ingegaan waren*. Hebreeuws: *Zeker, (toen) die ingingen, de zonen van Elohiem tot de dochters van Adam*.

Mozes maakt heel duidelijk verschil tussen *Gods kinderen*, (of zonen) en tussen de *kinderen* (zonen en dochters) *van Adam*. Dit fundamentele verschil te negeren, is de letter en de geest van heel de Bijbel te miskennen. Is het onderscheid tussen het zaad der vrouw en het zaad der slang niet door de Heere Zelf aan Eva bekendgemaakt? Zijn de Hebreëen niet het uitverkoren volk van God, uit een groot aantal volken?

Wie waren de *zonen des mensen* die aan de torenbouw meededen? In elk geval de meeste nakomelingen van Cham. Want zij bleven in dezelfde buurt wonen, *in het land Sinear*. Het éérste koninkrijk na de spraakverwarring, was van Nimrod, koning te Babel, Genesis 10:10. Maar ook de zonen van Jafeth werkten eraan mee, want het oordeel van de spraakverwarring trof hen net zo goed, Genesis 10:5. Trouwens de zonen van Sem deden ook voor het grootste deel mee, want *Sem's zonen werden óók verdeeld naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken*, Genesis 10:31. Echter, niet alle nakomelingen van Sem deden mee, want wij lezen dat zij op een andere plaats woonden, Genesis 10:30, 31.

7. Babel, ná de torenbouw.

Er is verschil van mening over de bouw van Babel door Nimrod, zoon van Cush, Genesis 10:9,10. Joséfus vat het zó op dat de Torenbouw het werk van Nimrod is geweest, Joodse Hist. 1e boek, 4e hfd. Maar uit de spraakverwarring die Mozes beschrijft, schijnt het dat de torenbouw voorafging en dat Nimrod daarna op dezelfde plaats de stad herbouwde. Hoe dit zij, Babel betekent in de Hebreeuws 'verwarring'. De stad die echter na de spraakverwarring ontstond, droeg bij andere volken dan de Joden, een andere naam die er wel op geleek, maar een heel andere betekenis had. In het Akkadisch luidt die naam: *Bab-In*, Ingang of *Poort van In*. In de stad werd een tempel gebouwd op een hoge zuilentoren ter ere van de oppergod In. Die tempel was een poort waarin God tot de mens afdaalde en andersom. In hun godsdienst zaten toen nog tal van ware elementen, ontleend aan de godsdienst van Noach. *In* betekent God. In het Hebreeuws El, Eloah; en in het Aramees Bel.

In die tijd ontstond ook het Assyrische rijk, Genesis 10:11. Omdat zij de Aramese taal spraken ligt het voor de hand dat ze afstamden van Sem, Genesis 10:22, hoewel ze woonden in het land wat tevoren Nimrod toebehoorde, Micha 5:5.

Ook ontstond in die tijd het Aramese rijk, genoemd naar Aram, zoon van Sem, Genesis 10:22,23. In onze Bijbel wordt *Aram in het Hebreeuws*, vertaald met Syrië. Dit gebied wordt Paddan-**Aram** genoemd, Genesis 25:20, ligt tussen de Eufraat en de Tigris. Paddan- Aram, liggend in het gebied Aram-Naharaim, noemt Abraham zijn vaderland, Genesis 24:5-7. In dit land lag de stad Haran waar Laban woonde. Hij was dus een Arameër, Rebekka en de 4 vrouwen van Jacob eveneens. De stammoeders van de Joden zijn dus Arameeërs.

Er was nog een gebied wat alleen **Aram** werd genoemd, dat lag tussen Kanaän en de Eufraat. Wij kennen dit gebied als Syrië.

8. Heber, de stamvader vanaf de Spraakverwarring.

Heber, een van de stamvaders van het heilige zaad, was ca. 34 jaar toen er feest in zijn tent was: er werd een zoon geboren. Maar er viel een schaduw over de blijde gebeurtenis: de uitgebreide families konden elkaar niet meer verstaan. Rond de tijd van Pelegs geboorte vond de spraakverwarring plaats. Daarom noemt Heber zijn zoon Peleg; dat betekent: *verdeling, verdeeld*. De taal die Heber sprak, ging over op zijn kinderen, zoals dat altijd gebeurt.

Heber moet eigenlijk als *Eber* geschreven worden. Het betekent: *overzijde, overgang*. Er zijn door veel theologen gissingen gemaakt waarom hij zo genoemd werd. Een bevredigende verklaring heb ik tot nog toe niet gelezen.

Regelmatig is de vraag gesteld waarom de nakomelingen van Abraham Hebreeën worden genoemd. Sommigen zoeken de reden in de woonplaats van Heber, aan de *overkant* van de Eufraat. Er is nog een betere reden: Heber was de stamvader naar wie zijn afstammelingen worden genoemd, omdat hij tijdens de spraakverwarring leefde. Toch werden niet al zijn nakomelingen naar hem genoemd, *alleen zij, die zijn taal bleven spreken. De stamvaders tijdens de spraakverwarring kregen een bijzondere status, omdat zij stamvaders van nieuwe taalgroepen waren.*

De plaats waar Heber woonde wordt niet exact vermeld. Heber behoorde onder de zonen van Sem, die op het *oostelijk gebergte* woonden. Genesis 10:30, 31. *En hun woning was van Mescha af, daar waar gij gaat naar Sefar, het gebergte van het oosten. Deze zijn zonen van Sem, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken.* Waar we dit gebergte moeten zoeken, kan Bileam ons vertellen: "Uit Syrië heeft mij Balak, de koning der Moabieten, laten halen, van het *gebergte tegen het oosten*", Numeri 23:7. Vanuit Israël lag dit berglandschap in oost, noordoostelijke richting.

Met opzet beschrijft Mozes het landgebied van Sem's zonen, opdat het goed zou opvallen dat ze niet in de vlakte van Sinear woonden, waar de stad en de toren gebouwd werd!

9. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.

Genesis 11:18-26. Peleg, Rehu, Serug, Nachor, Terach. Vers 26: *En Terach leefde zeventig jaren, en gewon Abram, Nachor en Haran.* Haran was de vader van Lot. Lots zonen waren Moab en Ammon. Genesis 19:37, 83. Vandaar dat hun taal zoveel op het Hebreeuws geleek.

In de tijd van Terach zijn de Semieten, waaronder ook de nakomelingen van Heber, al verspreid in het hele Midden-Oosten. Melchizédek is koning van Salem. Salem was het latere *Jeruzalem*. Melchizédek is een Hebreeuwse naam, wat *rechtvaardige koning* betekent. Meerdere Semitische enclaves waren te vinden tussen Egypte en Aram, d.i. Syrië.

De stammen van de Chaldeeën woonden in Noord-Mesopotámië, of liever in het Hebreeuws: **Aram-Naharaim**. Waar de naam Chaldea vandaan komt, is niet met zekerheid te zeggen. In dit gebied lag Ur, thans Urfa, waar Abraham woonde toen de Heere hem riep. Ur der Chaldeeën lag ca. 50 km. ten noorden van Haran, aan de *overkant* van de Eufraat, Jozua 24:2, 3. *Want Ur lag in Mesopotámië op de weg van de Tigris naar Nifibis, gelijk Abarbinel aanmerkt*, schrijft S. Patrick over Genesis 11:28. De Chaldeeën breiden zich in de loop der eeuwen uit en vestigden zich eerst vanaf ca 878 v. Chr. in Zuid-Mesopotámië, in Babylonië. Ze namen die cultuur voor een deel over en kregen in 626 v. Chr. de macht in handen. Vandaar dat Babylonië later 'het land der Chaldeeën' genoemd werd. In Babylonië lag ook een grote Akkadische stad Ur, onderscheiden van Ur in Noord-Mesopotámië want de stad lag aan *deze* kant van de Eufraat. De Chaldeeën waren een Aramese stam, vandaar dat het Aramees de rijkstaal werd in het eerste wereldrijk op aarde. Het grootste deel van Daniël is in het Aramees (Syrisch, Daniel 2:4) geschreven.

De Bijbel bedoelt met Mesopotámië altijd het noordelijk gebied tussen de Eufraat en de Tigris; dus niet het zuidelijk gelegen Babylonië. Zie o.a. 1 Kronieken 19:6.

De schrijvers die de zaak nauwkeurig onderzocht hebben stemmen dat toe, (zie b.v. Prof. dr. M. A. Beek, Tweestromenland 1960). Pas in Joséfus' tijd gingen sommige Griekse schrijvers Mesopotamië uitstrekken tot de Perzische Golf. Diverse Puriteinen identificeerden Ur in die buurt.

De stad Ur in Babylonië werd verwoest, eeuwen voordat de rondreizende Chaldeeën zich in Babel vestigden. Omstreeks 1200 à 1000 jaar voor Christus vestigden de Chaldeeën zich in Babel en in Assyrische steden. Dat blijkt uit Jesaja 23:13, waar staat dat: 'de Chaldeeën eertijds geen volk (=koninkrijk) waren, maar Assur heeft het gefundeerd'.

In 1964 werd een archief ontdekt van de oude stad Ebla, in Noord-West-Syrië. Op kleitabletten komt een inscriptie voor: Ur in het gebied van Haran. Urfa is de Aramese naam. In het stroomgebied van de Balikh, een zijrivier van de Eufraat, komen steden voor waar de namen van Abrahams familie in doorklinken. Er werden inscripties gevonden met Hebreeuwse namen, o.a. Eber, een koning, Abram, MICHAËL Israël, David etc. Ook de namen van 5 steden die in dezelfde volgorde staan als Genesis 14:2, Sodom, ect. De naam van God wordt uitgedrukt als JAH, de verkorte vorm van JHWH en El, een verkorte vorm van Eloach!

Na bekendmaking verbood de Syrische regering verdere publicatie. Zie: The Ebla tablets, door dr. Paolo Matthiae.

10. De Hebreëën.

Toen Abraham Izaak en Jacob in Kanaän woonden werden ze als *vreemdelingen* beschouwd, Genesis 37:1. Maar dat ze nakomelingen van Heber waren wist men maar al te goed. Zodra Jozef in Egypte kwam, was hij als zodanig kenbaar. Mevr. Potifar noemde Jozef niet voor niets: *de Hebreeuwse man*, Genesis 39:14, 17. En wat heel merkwaardig is, Jozef zegt tegen de schenken: *Ik ben diefelijk ontstolen uit het land der Hebreëën*, (Genesis 40:15). Een prachtige uitdrukking! De omgeving van Salem, waar Melchizédek koning was geweest, werd misschien zo genoemd.

De schenken noemt hem op zijn beurt: *een Hebreuws jongeling*, Genesis 41:12. Hoezeer de Hebreërs een eigen volksgroep waren blijkt ook uit de algemene scheiding die er lag tussen Egyptenaars en Hebreërs: de Egyptenaars mogen geen brood eten met de Hebreëën, Genesis 43:32. Toen ze zich als apart volk in Egypte ontwikkelden, sprak Farao hen aan met *kinderen Israël's*, Exodus 1:9. Sifra en Pua, de vroedvrouwen, spraken tot Farao over de Hebreëinnen vers 19.

In Genesis 10:21 staat over Sem: *Sem, de vader van alle kinderen van Heber*. Als men het toen over Hebreëën had, werden alle afstammelingen van Heber bedoeld. Later veranderde dat en bleven alleen de nakomelingen van Jakob die volksnaam voeren. Zie dit bij de profetie van Bileam: "De schepen van den oever van Chittim, die zullen Assur plagen, *zij zullen ook Heber plagen; en hij zal ook ten verderve zijn*", Numeri 24:24.

11. De taal van Heber.

Het is een moeilijke vraag of Heber de Hebreeuwse taal heeft behouden bij de spraakverwarring, of dat hij toen voor het eerst die taal begon te spreken. Heber noemde zijn zoon Peleg, *verdeling*. Dat Peleg een Hebreeuwse naam is betwijfelt niemand, maar dit bewijst verder niets. Hoe was de naam van Heber voor de spraakverwarring? Dat brengt de nieuwe vraag met zich mee: wijzigden de *persoonsnamen* door de spraakverwarring? Werd Noach, om één voorbeeld te noemen, in de zeventig verschillende taalgroepen die ontstonden, anders uitgesproken dan tevoren? Ja, na verloop van tijd wel. Dat blijkt uit de prachtige zondvloedverhalen die onder diverse volken bewaard zijn gebleven.

Volgens de oudste gegevens van het Jodendom heeft Heber de oorspronkelijke taal van vóór de Zondvloed gesproken. Zeer oude gegevens van heidense schrijvers spreken eveneens dat er ooit één taal werd gesproken.

Genesis 11:1:

De kinderen der mensen om hem te onderscheiden van de zonen van Noach en Sem, die niet schuldig waren aan deze zonde en ook geen deel hadden in de straf. Zij behielden hun oude woonplaats en oude taal.

Genesis 11:5:

"De heidenen zelfs hebben altijd deze waarheid erkent dat er in de beginne slechts één enerlei taal gesproken werd, zie Joséfus 4e hfd. Joodse Hist. De Chaldeeuwse uitbreider, nevens al de Joodse schrijvers willen dat de Hebreeuwse taal de oorspronkelijke taal is. Rabbi Gedalia zegt over deze tekst: *de wijzen onder de christenen hebben onderzocht welke de eerste sprake was, en al de wereld erkent dat men van Adam tot aan de vloed de heilige taal gesproken heeft.*"

M. Henri over Genesis 11: 5-7. *Wij kunnen hier het verlies betreuren van het algemeen gebruik der Hebreeuwse taal die van die tijd af alleen de volkstaal der Hebreëën is geworden.*

Uit inscripties van de oude Sumeriërs: "Zij geloofden... eens op een tijd, de gehele wereld, in eenstemmigheid gaf het volk lof aan Enlil in één taal".

Die uitdrukking *Hebreeuwse taal* komen we niet tegen in de Bijbel. Wellicht dat de benaming pas ná de Babylonische wegvoering in zwang kwam.

De taal van Heber en Abraham was de basis van het klassieke Hebreeuws wat wij in de boeken van Mozes en de Bijbel vinden. Vanzelf heeft die taal evenals alle andere talen verandering ondergaan en zijn er leenwoorden uit andere talen bijgevoegd.

12. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring.

Noach leefde 250 jaar na de spraakverwarring, Sem ruim 400 jaar en Heber ongeveer 430 jaar. Hij stierf toen Jakob ongeveer 20 jaar was. In de Hebreeuwse taal werden de godsdienstoefeningen, het offeren en het prediken, gehouden. U weet, de taal waarin wij God dienen, wordt niet zo lichtvaardig veranderd. Maar dat hield wel in dat de stammen en volkeren die geen Hebreeuws spraken van de waarheid vervreemden na verloop van tijd. Ziet u nu het grote oordeel van de Babylonische spraakverwarring? De volken werden aan hun onkunde van God overgegeven.

Zelfs in de heilige linie kwam verval. Want Jozua zegt later in zijn afscheidsrede tot Israël: *"Over gene zijde van de rivier hebben uw vaders vanouds gewoond, namelijk Terach, de vader van Abraham en de vader van Nachor; en zij hebben andere goden gediend."* Jozua 24:2.

13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.

In het Bijbels handboek, wordt gesproken over: *Schriftsystemen en talen in de wereld van de Bijbel*
Op blz. 175 en 176, wordt het volgende gesuggereerd:

"De taal van de binnentrekkende voorvaderen kennen wij niet. Het Oude Testament kenschetst de voorvaderen van Israël als Arameeërs. Bij de belijdenis vermeldt in Deuteronomium 26:5 zegt de Israëliet van latere generaties, dat zijn vader *een zwervende Arameeër was*. In dezelfde richting wijst ook de overlevering dat de familieleden van de aartsvaders Arameeërs waren: in Genesis 31:47 is de naam die Laban aan Gilead geeft, duidelijk Aramees. Hijzelf wordt ook als Arameeër aangeduid, Genesis 25:20; 31: 20. Hetzelfde geldt voor zijn vader Bethuel, Genesis 25:20; 28:5. Het land waar deze familie woont, wordt als Aram Naharajim aangeduid, Genesis 24:10, of als Paddan-Aram, Genesis 28:2, 5, 7. De meest voor de hand liggende conclusie lijkt te zijn dat de voorvaderen van het volk een vorm van Oud-Aramees hebben gesproken. Evenwel, ook in dien dit zo geweest is (uitgesloten is het allerminst) dan helpt dit gegeven ons uiterst weinig."

Heel jammer dat in de leerzame bijdrage, er helemaal aan voorbij wordt gegaan dat Jacob een andere taal sprak dan Laban. Hoewel Jacob 20 jaar in Paddan-Aram had gewoond, z'n moeder en twee vrouwen Aramees spraken, hield hij stug vast aan de Hebreeuwse taal. In Genesis 31:47 staat uitdrukkelijk dat Jacob een *Hebreeuwse* naam geeft aan het gedenkteken, namelijk *Gilead*, terwijl Laban een Aramese naam gaf. Wanneer wij de bijbelse gegevens raadplegen, blijkt **duidelijk dat de basis van de Hebreeuwse taal gesproken werd door Abraham**. Wij missen een archeologisch bewijs ervan. Maar wij hebben ook geen archeologisch bewijs dat Abraham in Kanaän heeft gewoond. Moeten wij het daarom in twijfel trekken, totdat er scherf gevonden wordt met de naam Abraham erop, uit de achttiende eeuw voor Christus?

Volgens de Joodse overlevering heeft de Heere de oorspronkelijke taal geleerd aan Abraham. Deze overlevering vinden we in het *Boek der Jubileeën*. Dit boek behandelt de geschiedenis van de Schepping tot de tijd van Mozes. Het boek is ingedeeld in perioden van $7 \times 7 = 49$ jaar. Elk jubileum is een periode van 49 jaar, en geen periode van een Jubeljaar van 50 jaren, zoals we uit de Bijbel kennen.

In Jubileeën 12:14 en 15 staat geschreven:

"En Terach verliet Ur der Chaldeeën, hij en zijn zonen, en ging op weg naar het land van de Libanon en het land van Kanaän. En hij woonde in het land Haran. En Abram leefde in Haran, zijn vader, twee weken der jaren." [2x7=14 jaar]

Jubileum vervolgt met Abram, die in de nacht de sterrenhemel waarnam en daarna bad tot God om verlossing van de afgodische geesten die werkten in de Chaldeeën. Het antwoord wat de Heere aan Abram gaf luidt als volgt:

Jubileeën 12:25-27.

"En de Heere God zeide tot mij: Open zijn mond en zijn oren, opdat hij moge horen en spreken met zijn mond de taal welke aan hem zal geopenbaard worden. Want het werd niet meer door de mensen gesproken sinds de dagen van de verwoesting van Babel.

En ik opende zijn mond en zijn oren en zijn lippen, en ik begon tot hem te spreken in het Hebreeuws, de oorspronkelijke taal. En hij nam zijns vaders boek, hetwelk in het Hebreeuws was geschreven, en schreef hen over en begon het van toen af te leren. En Ik legde hem alle dingen uit, die hij niet begreep. En hij leerde hen gedurende de zes regenmaanden."*

* In andere afschriften staat: de taal van zijn familie/geslacht.

Hoewel het bovenstaande geen afdoend bewijs levert dat Hebreeuws de taal van Noach is geweest, mogen we ons verheugen dat er betere bewijzen zijn dat het oorspronkelijk Hebreeuws de taal van Noach was en dus ook de taal van zijn voorgeslacht was, tot Adam toe. Of liever gezegd, *de godsdienstige kernbegrippen, de namen en de basiswoorden van de Hebreeuwse taal van Adam af bleven hetzelfde*. En daar zijn drie bewijzen voor.

1. De allerheiligste Naam JHWH.
2. De persoonsnamen.
3. De Godsopenbaring blijft dezelfde.

14. Bewijzen voor de Hebreeuwse taal van Adam

1. De allerheiligste naam JHWH.

Niemand van de Joden, vanaf Abrahams tijd heeft het aangedurfd om de heilige NAAM te wijzigen of te veranderen. Met welke diepe eerbied zijn ze voor die NAAM vervuld! Zeer omzichtig zijn ze in hun schrijven en op hun hoede om de NAAM niet uit te spreken, omdat de zuivere uitspraak na de verwoesting van de Tempel verloren is gegaan. Want in de Tempeldienst werd de NAAM over het volk uitgesproken met hogepriesterlijke zegen. Nu, zou de Godvrezende Noach de Naam van Zijn God veranderd hebben? Noach leefde 600 jaar voor de vloed, 100 jaar vanaf de vloed tot de spraakverwarring en 250 jaar daarna. In de tijd toen hij stierf werd Abraham geboren. Zou iemand van de Godzaligen uit de Heilige Linie, het aangedurfd hebben om zijn God met een andere Naam aan te roepen, dan Hij Zichzelf had geopenbaard? Dat de *vertalers* van het Hebreeuws nog steeds naar de zuivere vertaling zoeken van de Naam in hun taal is begrijpelijk, maar dit gold niet voor de oude patriarchen.

Neen, de *zonen des mensen* zondigden en veranderden in taal en in werk, maar de Verbondsgod van Noach bleef Dezelfde, in Zijn trouw en in Zijn werk. En Gods zonen en dochters bleven dezelfde taal voeren waarin ze hun God dienden en verheerlijkten.

Uit het groot aantal schrijvers die over de NAAM geschreven hebben, citeer ik alleen een zoon van vader Abraham:

"Alleen acht ik het nodig, van mijn vertaling van de heiligste Naam des Opperwezens, de Tetragrammaton, nog met een enkel woord te gewagen.

Het woord JHWH, is door sommigen met Heere, door anderen onvertaald naar de klankstippen die er onder staan, en wederom door anderen nu eens op deze, dan weder op gene wijze, overgebracht. Het valt licht te betogen, dat beide wijzen onjuist zijn. Daar intussen de ware uitspraak des woords verloren is geraakt, zo moeten wij raadplegen hetgeen door de oudste verklaarders en vertalers hier over gezegd is. En dit spoor volgende, vinden wij dat de Talmud en Midras het woord JHWH verklaren met: *Hij die is, was, en namaals zal zijn*. En: *Ik die thans voorzie, zal ook namaals voorzien*. Deze verklaring is taalkundig juist, als zijnde de Tetragrammaton samengesteld van CHaJaH *Hij was*, CHoWèH *Hij is*, JeChèJèH *Hij zal zijn*, de drie hoofdtijden, namelijk van het enige verbum substantivum (werkwoord) dat in de Hebreeuwse taal bestaat, en niet alleen *zijn*, maar ook *wezen* en *worden* betekent. Daar nu wezenlijk het *voorledene* en *toekomstige* bij de Schepper steeds *tegenwoordig* is, en het *Opperwezen* nóch door tijd, nóch door plaats beperkt wordt, is met recht Zijn voortdurend bestaan, Zijn alomtegenwoordigheid, alwetendheid en voorzienigheid in Zijn Naam verenigd. Tevergeefs hebben sommigen, waaronder zelfs Maïmonides in zijn Arabische werken gepoogd, hiervoor een even veel omvattend woord in hun taal te vinden. Nog minder kan zulks in een Westerse taal plaatsgrijpen. En er blijft niets anders voor de vertaler overig dan die heilige Naam, naar één der eigenschappen Gods uit te drukken. De grote Mendelssohn, het voetspoor der geachtste Israëlitische vertalers der oudheid volgende, heeft den Tetragrammaton met de *EEUWIGE* overgezet. Welke overzetting sedert die tijd door alle Israëlitische vertalers, en dus ook door mij, gevolgd is geworden. En dit des te eerder, daar uit de *eeuwigheid* van het Opperwezen, natuurlijkerwijze, vele andere Zijner hoedanigheden ontspringen."

Amsterdam, Eloel 5619 / Sept. 1859. S. I. Mulder.

De namen Heere en God worden bij elkaar genoemd in Genesis 2:4: "*Ten dage als de Heere God de aarde en de hemel maakte.*" In het Hebreeuws: *Elohiem* = God; *Jehova* = Heere. Deze naam is vóór en ná de val en zelfs na de spraakverwarring nooit veranderd. Die Naam ziet juist op het *onveranderlijke* Wezen Gods.

Het is waar, de Heere zegt tot Mozes in Exodus 6:2 dat Hij met Zijn naam *Jehova* niet bekend is geweest bij de vaders. Maar uit de samenhang blijkt duidelijk dat de Heere bedoelt dat Hij Zich aan de vaders alleen had geopenbaard als de *Almachtige Belover*. Aan Mozes en de kinderen Israël's gaat Hij Zich openbaren als de *Vervuller* van de oude beloften. In onze eeuw zegt men dat die Naam uitgesproken moet worden als Jahwé. De Joodse Rabbijnen zeggen dat de zuivere uitspraak van de NAAM verloren is gegaan. Hoewel de Masoretische tekst de klinkers weergeeft als JEHOVA. Uit de persoonsnamen die van Jehova zijn afgeleid, kunnen we bij dicht bij de eigenlijke uitspraak komen. Bijvoorbeeld Jehonathan (Jonathan), Jehochanan (Johanen), Jehoschua (Jozua). Jahwé kan dus nooit de juiste uitspraak zijn. Dan zouden de persoonsnamen moeten luiden: Jahnathan, Jahchanan, Jahschua. Bovendien vervalt één lettergreep indien de uitspraak Jahwé zou zijn, terwijl de heilige Naam uit drie lettergrepen bestaat.

2. De persoonsnamen.

Als wij de geslachtsregisters van Noach's zonen lezen, valt het ons op dat Mozes de zonen van Jafeth en Cham opsomt tot omstreeks de tijd van de Spraakverwarring. Allen die daarna geboren werden, worden niet vermeld. Wellicht zijn de zonen van Joktan, Pelegs broer, hierop een uitzondering, Genesis 10:26-29. Vanzelf is dit niet exact na te gaan, want hun leeftijd wordt niet vermeld, noch die van hun vaders, maar het geeft een heel duidelijke richtlijn **dat alleen Hebreeuwse namen worden opgesomd**. Ja, natuurlijk. De kinderen ná de Spraakverwarring kregen geen Hebreeuwse namen meer.

Opvallend, dat Hebers zonen hierop een uitzondering vormen. Zij worden genoemd, met hun Hebreeuwse naam en met hun leeftijd. Een veelbetekenend feit! Roept Mozes hierdoor niet luide uit, dat Hebreeuwse namen werden gegeven vanaf Noach tot Abraham?

En als Noach's naam dezelfde gebleven is na de Spraakverwarring, is Adams naam absoluut dezelfde gebleven. Of zou Adam werkelijk een andere naam gedragen hebben, dan in de Bijbel staat? Heeft de Heere die oorspronkelijke naam niet tegen Mozes willen zeggen? De Heere riep wèl Zijn eigen Naam uit – geprezen zij Hij! – voor Mozes, zou Hij Adams oorspronkelijke naam voor Mozes verborgen hebben? (Exodus 34:5-7.)

Dat de Heere Adam dezelfde naam gaf bij de schepping als bij Mozes, blijkt uit de betekenis.

Ten eerste is 'mens' een soortnaam. *"Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende hen, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden"*, Genesis 5:2. In het Hebreeuws staat *adam*, wat vertaald is met *mens*. Het is een soortnaam in onderscheiding van beesten. Jak. 3:7b.

"En de Heere God had de mens geformeerd uit het stof der aarde", Genesis 2:7. In het Hebreeuws staat *adam*, wat vertaald is met *mens*. En er staat 'damah' wat vertaald is met *aarde*. Bovendien betekent in het Hebreeuws *adam* een werkwoord wat in onze taal luidt: *rood zijn of rood worden*. Hieruit blijkt dat de eerste man die geschapen werd uit de aarde, Adam genoemd wordt d.i. *rode(aarde) zijn/worden*. Adam de mens, wordt geformeerd uit (rode) aarde en werd rood door de schepping van zijn bloed. Mensenvlees is rood. Later, na de zondeval gebruikt de Schrift nog een naam die mens betekent, namelijk Enos, dat betekent: *sterfelijk* of *ellendig (mens)*.

In Genesis 1:27, 28 lezen we: *"Man en vrouw schiep Hij hen. En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde en onderwerpt haar."* Het Hebreeuwse woord voor man is in deze tekst 'zakar' en voor vrouw 'neeqeabaah'. Deze namen zien ongetwijfeld op de voortplantingsvermogen volgens de samenhang van de tekst. De betekenis van deze tekst is: *mannelijk en vrouwelijk schiep God hen. 'Neeqebaah'* komt overeen met een Hebreeuws woord wat betekent: put, holligheid. Deze betekenis wordt opgehelderd in Jesaja 51:1b, 2a. *"Aanschouwt den rotssteen waar gijlieden uit gehouwen zijt en de holligheid (het Hebreeuws komt overeen met neeqeabaah) des bornputs waar gij uit gegraven zijt. Aanschouwt Abraham ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaad heeft"*. Abraham wordt vergeleken met een rots, op zich dood, waaruit stenen worden gehouwen voor bouwwerken. Abrahams (en Sara's) lichaam was impotent. De baarmoeder in Sara wordt vergeleken bij een put die uitgegraven wordt om water op te boren. De arbeid van barenden wordt bij graven vergeleken. En zeker, die arbeid is zwaarder en smartelijker na de zondeval, dan het graafwerk van mannen. Het zaad wordt vergeleken bij wateren die onnoemelijk veel zijn.

De eerste keer dat we Adam horen spreken is, nadat hij de dieren een naam had gegeven. Adam laat zijn ogen over die prachtige dieren en sierlijke vogels gaan. Hij ziet dat ze paarsgewijze leven. En zijn eigen lichaam kennende, wordt hij een gemis gewaar. Hij ziet op tot zijn Schepper. De

Almachtige ziet en hoort dat. Hij bouwt uit Adams rib een vrouw. Als Adam haar tot zich ziet komen wordt hij met innerlijke blijdschap vervuld. Hij zegt: "*Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is*". We komen hier twee nieuwe woorden tegen. Het Hebreeuwse 'iesj' = man; 'iesjaah' = *vanuit de man*. In het Nederlands: manninne, vrouw. Eigenlijk ziet *iesjaah* in deze tekst op een *ongetrouwde vrouw*, zoals in vele andere plaatsen in Gods Woord. De Heere brengt deze twee mensen samen in de huwelijksband en zegent hen. Mozes trekt daaruit de conclusie: "*Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn **vrouw** aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn*", Genesis 2:24. In het hebreuws staat er 'esjet' (vrouw) wat in het oud-Hollands vertaald werd met '*wijf*'. Zowel 'esjet' als 'wijf' betekenen oorspronkelijk: *een getrouwde vrouw*. De naam van de vrouw was dus eerst *Isjaah*, uit Adam. Na het huwelijk: *Esjet*. Eerst nadat de Heere het Vrouwenzaad beloofd had, noemde Adam zijn vrouw *Eva* omdat zij de moeder aller levenden is, Genesis 3:20. In het Hebreeuws luidt haar naam Chavah = *levenvoortbrengster*.

In het Aramees is 'iesj' vertaald met 'gabra'. Maar 'iesjaah' kan in het Aramees niet vertaald worden 'gabretha' voor vrouw. Dat laat de Aramese taalconstructie niet toe. Het is precies zo in de Nederlandse vertaling: *Uitman*, is geen Nederlands woord. Deze en meerdere taalconstructies zijn alleen mogelijk in het Hebreeuws. Daaruit zouden de geleerden al in overweging kunnen nemen of Hebreeuws niet aan Aramees voorafging.

3. De Godsopenbaring blijft dezelfde.

De Godsopenbaring veranderde niets voor Noach, voor Sem en Heber *en alle zonen Gods* toen de Heere afdaalde naar de Stad van *de zonen der mensen*, om hun werk te verstoren. De Heere hield een raad, een overleg om hun werk te doen beëindigen opdat zij het grote plan van God zouden uitvoeren om *de hele wereld* te bewonen. *Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, Genesis 11:7.* Maar daarmee wordt niet gezegd dat de Heere de omgang met Zijn kinderen verstoorde, en ook niet dat het oordeel op de eredienst des Heren werd uitgevoerd.

We moeten de spraakverwarring mede in het licht zien van de Zondvloed. Toen de zonden tot een grote hoogte geklommen was, besloot de Heere de hele aarde te verdrinken. Ongetwijfeld zijn er ook kinderen Gods omgekomen, want het oordeel was *algemeen*. Zie dit b.v. in Methúsalah, hij werd 969 jaar en hij moet dus gestorven zijn voorafgaand of tijdens de Zondvloed, Genesis 5:27.

Maar de Spraakverwarring was een *plaatselijke straf*, over de *mensheid*, behalve over Gods kinderen, want zij deden niet mee met dat hoogmoedig plan.

Als wij de Hebreeuwse taal goed bestuderen, komen we tot bijzondere ontdekking. Niet alleen dat de inhoud van de woorden hemelse verborgenheden behelzen, maar de structuur ervan is zó kunstig opgebouwd, de getalswaarde zó oneindig wijs samengesteld, het aantal letters per perikoop met zóveel betekenis opgesteld, dat er meer, ja heel wat meer dan mensenverstand voor nodig is, om zoiets te maken! De knapste taalkundigen verbazen zich over de wijsheid en intelligentie die erin doorstraalt. Dikwijls zit in woord- en lettercombinaties of in een aantal letters van een tekst, de getalswaarde van de heilige Naam. Geen jota of tittel mag erbij of afgedaan worden!

Maar helaas, vele oude en nieuwe schrijvers hadden zo'n vooroordeel tegen het Joodse volk, dat ze deze waarden niet wilden erkennen. Men vindt vaak een stille afkeer van het Jodendom. Zoveel mogelijk verkleinen ze de beloften uit de Tenach, en wordt hun taal gerangschikt onder het oordeel van de spraakverwarring.

Ik heb - met diepe indruk in mijn ziel - eens een besef in mijn hart gekregen van het grote wonder dat God de Joden gaf toen Hij eigenhandig de heilige Wet op stenen tafelen schreef, in de Hebreeuwse taal.

*Mijn ziel, herdenk met heilig beven,
Hoe God, met Majesteit bekleed,
Zijn Wet op Horeb heeft gegeven,
Waar Hij deez' woorden horen deed.*

(Berijming van de tien geboden des Heren, vers 1.)

De gift van de taal is enigszins gelijk aan de gift van de Wet. De Hebreeuwse taal is zo vol wonderen, dat wij van een groot Goddelijk wonder mogen spreken tijdens de spraakverwarring, als Heber, of wie dan ook, toen voor het eerst Hebreeuws begon te spreken. Wat? Is dat een oordeel? Is zo'n taal een straf? Is dat Gods ongenoegen, als je zo'n taal en zo'n alfabet krijgt? *'Wel, Heere, wat een hemelse zegen wilde U de patriarchen geven door hen zo'n taal in hun mond te geven en op hun lippen te leggen!'* Gode zij dank voor deze grote gave! Dit is één van de voordelen van de Joden: ze zijn Gods woorden en Gods taal toevertrouwd!

13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.

Sommige geleerden beweren dat Abraham zowel de taal als het alfabet, als het schrifttype van de Feniciërs of andere stammen in Kanaän, overnam. (Bijbels handboek, blz. 156) Niets is minder waar. Abraham en Lot spraken Hebreeuws. Lots nakomelingen, de Moabieten en de Ammonieten eveneens Genesis 19:37,38. Een andere Hebreeuws sprekende stam was de stam der Edomieten. Het waren nakomelingen van Ezau. Ze vestigden zich in de tegenwoordige Negev woestijn. Hun taal en letterschrift is archeologisch te bewijzen uit de zogenaamde proto- Sinaïtische inscripties welke dateren van ong. 1600 voor Christus. De *veronderstelling* dat Abraham de taal van de Kanaänieten overnam is in de loop van jaren een *stelling* geworden. En de *stelling* uit de Schrift werd een *veronderstelling*. Gelukkig brengt de studie van de Dode Zee rollen een verandering in deze visie.

De Feniciërs waren een kleine volksstam die zich in de tweede eeuw voor de Chr. jaartelling aan de kust van het tegenwoordige Libanon vestigden. Er zijn geleerden die zeggen dat zij *afkomstig waren uit de Negev woestijn*. Volgens een andere overlevering zijn ze afkomstig uit het uiterste zuiden van het schiereiland Arabië. (zie Jean Mazel, De Feniciërs, 1971). Zij noemden zichzelf *de Rode Mannen*, of in het Grieks: Phoiniki.

Misschien kunnen wij voorzichtig veronderstellen dat het een Edomietische stam was. Temeer omdat Edom en later de Feniciërs de Baäl vereerden, Genesis 36:38 en 1 Koningen 16:32 (Ezau en zijn land worden Edom = rood genoemd. En zijn afstammelingen, de Edomieten = de roden). De taal van de Feniciërs was oorspronkelijk nauw verbonden aan Hebreeuws, al zijn er in de loop der eeuwen veranderingen in gekomen. Hun schrijfsysteem was praktisch hetzelfde als in Israël, wat uit de oude bronnen en de archeologie, te bewijzen is.

Niet alleen de Hebreeuwse taal, maar ook het Hebreeuwse *alfabet* is een studie op zich waard. Dit alfabet was in David's tijd bekend, want hij heeft Psalm 25 en Psalm 34 volgens het alfabet ingedeeld. Zou Mozes geschreven hebben zonder alfabet? Het Hebreeuwse alfabet heeft via het Grieks, als model gediend voor de meeste talen in de wereld.

Ook de Aramese taal heeft veel overeenkomst met de Hebreeuwse taal. Men gebruikte wel een ander *lettertype*. De Joden gingen later dat lettertype ook gebruiken. Men noemt het: *Hebreeuws kwadraatschrift*. Na Daniël volgde Ezra, die enkele schriftgedeelten in de Aramese taal schreef. (Ezra 4:8-6 en Ezra 7:12-26). De kennis van de Hebreeuwse taal ging na de terugkeer uit Babel erg achteruit. In Nehemia 12:24 staat van sommige kinderen: "*En zij konden geen Joods spreken, maar naar de taal eens iegelijk volks*". Waarom was dat zo erg? Omdat de Heilige Schrift in de Hebreeuwse taal was. Toch bleef het Hebreeuws in tact. De Rabbijnen onderwezen in het Hebreeuws. Gebeden en inscripties waren Hebreeuws. De Dode-Zee rollen zijn voor 90% in Hebreeuws geschreven en ca. 10% Aramees. De normale spreektaal was in Juda vermoedelijk, zo niet geheel, dan toch zeker Hebreeuws doorspekt met Aramees, en in Galiléa precies andersom. Zonder het onderwerp uitputtend te behandelen, gaan we besluiten.

Het Hebreeuws is in de Synagogen levend gebleven, als spreektaal in Israël levend geworden, en het zal nooit meer sterven, want JHWH de EEUWIGE heeft Zijn Naam eraan verpand.